

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

youtube catalunya cristiana

45 Anys

A redós de la casa mare

Sant Feliu de Llobregat celebra els 20 anys de la diòcesi i els 500 de la catedral-parròquia de Sant Llorenç

P 8-14

Una representació dels diocesans, amb el bisbe Agustí, davant la catedral i parròquia de Sant Llorenç.

SUMARI

26 MAIG 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	16
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Un Any Sant d'Esperança

"Spes non confundit", butlla
de convocatòria del Jubileu
2025

26-29

Madagascar al cor

Malària 40 treballa per ajudar les persones més desfavorides, especialment la infància

38-39

“El Crist de Dalí a Roma”

Aquesta exposició es pot visitar a l'església de San Marcello al Corso

45

Recordant Paul Auster

La seva obra és testimoni del seu talent literari

EDITORIAL

Agustí Cortés, un bisbe de comunió

Fa vint anys es vivia a l'Església catalana un fet absolutament extraordinari. El macroarquebisbat de Barcelona es dividia en tres i, alhora, donava lloc a dues noves diòcesis, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, i a una nova província eclesiàstica. Hi va haver una part del Poble de Déu que ho va viure de forma traumàtica, però molta altra hi va veure una oportunitat de tenir un bisbat i un pastor més propers a la vida quotidiana de les persones.

Des d'aleshores, el bisbat de Terrassa ha tingut relleu episcopal. El primer bisbe de la nova diòcesi, Josep Àngel Saiz Meneses, ara és arquebisbe de Sevilla i el seu successor ha estat Salvador Cristau, que de fet n'era auxiliar. En el cas de Sant Feliu de Llobregat és Agustí Cortés el qui continua portant les regnes de la comunitat diocesana des de fa vint anys.

Agustí Cortés, que va arribar a Barcelona després del seu pas per les Esglésies diocesanes de València i d'Eivissa, ha marcat des de l'inici un perfil de bisbe de comunió, proper, profundament espiritual i molt defensor de la corresponsabilitat dels laics en l'Església. Com un objectiu a curt i llarg termini es va marcar el de crear consciència diocesana; una tasca gens fàcil per la dificultat cada vegada més gran de vinculació dels cristians a la comunitat i perquè la gent continuava considerant Barcelona com la diòcesi mare.

El bisbe Agustí, afectat d'un mieloma que li va ser diagnosticat el 2013, ja ha presentat la renúncia al càrrec per motius d'edat. No se sap quan trigarà a arribar el relleu, però no hi ha dubte que la commemoració dels 20 anys de la diòcesi de Sant Feliu i dels 500 anys de la parròquia-catedral de Sant Llorenç és un bon moment per homenatjar aquest bisbe de comunió.

.....

Per navegar de forma cibersegura

CATALUNYA ENS CONNECTA

L'Agència de Ciberseguretat de Catalunya posa al teu abast un seguit de guies, infografies, activitats i altres recursos perquè puguis navegar per Internet de forma més segura i prevenir els possibles fraus digitals.

ciberseguretat.gencat.cat

**Generalitat
de Catalunya**

La setmana en tuits

ÀLEX VAN DER LAAN

@alexmegapc

15/05/2024

Meteoròleg

De moment seguim amb bones notícies als embassaments de les conques internes, continuem omplint, no estem per tirar coets, però d'on veníem podem estar molt contents, i la bona notícia és que continuarem sumant com a mínim fins dilluns. Una altra cosa són embassaments del sud

PAU M. DURAN

@pau_duran

15/05/2024

Estudiant de Dret

Avui, amb alguna llàgrima, he fet la darrera compra a la mítica Llibreria Stock, al Carrer Comtal. Amb el seu tancament, desapareix una petita part de la meva adolescència i els meus inicis en la bibliofília. Barcelona cada dia és més venuda, menys humana i més artificial

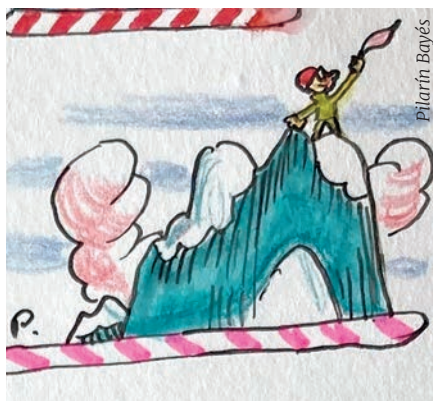
AUXI RUEDA

@auxirueda

15/05/2024

Periodista

No sé fins a quin punt una monja (de clausura, per a més senyes) diu per televisió davant de tota l'audiència que no reconeix el Papa perquè el considera un farsant i un heretge, i segueix al si de l'Església catòlica. Em fa tanta pena tot plegat...

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

"TAULA COMPARTIDA", NOU ESPAI DOMINICAL

S'emet cada diumenge a les 10.30h, des del 26 de maig, l'espai *Taula compartida*, mitja hora en què persones procedents de diferents realitats de l'Església i de l'àmbit cristià comparteixen les seves vivències des de l'enriquiment i la diversitat. El programa, ja pòdcast des de setembre de 2022 (www.radioestel.cat/podcasts/), també entra ara a la programació general per FM. Comença amb una breu reflexió a la llum dels documents de l'Església i acaba amb una cançó. La part central és un col·loqui sobre el tema de la setmana.

A la primera edició matinal dels diumenges, amb els sacerdots i liturgistes Joan Obach i Joan Baburés, *Taula compartida* parla dels diversos serveis i instruments que l'Església ofereix per viure i celebrar la litúrgia, des de materials com ara la revista *Missa Dominical* fins a llibrets de col·leccions que ajuden a conèixer la Paraula de Déu i ofereixen pregàries i benediccions, entre altres recursos. El Centre de Pastoral Litúrgica, les delegacions de Pastoral Sacramental i els equips de les comunitats cristianes en són un exemple.

Zoom MACIÀ GRAU

El dijous 16 de maig va morir l'abadessa del monestir de Santa Maria de Pedralbes, la clarissa Montserrat Casas, als 90 anys. Havia entrat al monestir el 1956, n'era l'abadessa des de l'octubre del 2013, un càrrec que va ocupar amb "gran amabilitat i amb una gran estimació per la litúrgia", com manifesta la Gna. Clara Fernández, presidenta de la Federació de Clarisses de Catalunya. Amb la pèrdua de Montserrat Casas, al monestir de Pedralbes només hi queden 6 germanes. A la foto, l'abadessa saludant l'alcalde Jaume Collboni el 12 de febrer passat, per Santa Eulàlia.

L'efemèride

29 de maig del 1953

Primera ascensió a l'Everest, el cim més alt del planeta

Contrapunt

Càritas: l'esperança del voluntariat

ESTER BUSQUETS

Membre del Comitè d'Ètica de Càritas Catalunya

L'esperança és essencial per construir societats més justes

En la nostra societat quan es mira el futur abunda, sobretot, el desànim i la frustració. Hi ha moltes realitats que fan mal: la crisi climàtica, els conflictes armats, els fluxos migratoris, la manca d'habitatge i treball digne, la pobresa. Hi ha molta gent que es desmoralitza i pateix perquè els últims, que cada cop són més, continuen sent sempre els últims. Davant d'això, l'esperança és essencial per construir societats més justes. Mentre hi hagi voluntaris, és a dir, gent compromesa que aporti temps, experiència i talent hi haurà esperança. És fonamental promoure i cuidar el voluntariat, perquè si es debilita o disminueix, amb tota cruesa, es reforça i augmenta el patiment.

Amb tot, perquè els voluntaris puguin fer bé la seva tasca és imprescindible —com diria Josep M. Esquirol— cultivar l'ànima. No n'hi ha prou amb la bona voluntat. La tasca del voluntariat és tan important que no es pot fer de qualsevol manera, cal estar preparat per mantenir el compromís amb la justícia i la igualtat, per comptar amb els altres i saber treballar en equip, per restar obert a noves propostes formatives de creixement personal i espiritual, per convertir-se en testimonis de valors com la solidaritat, la disponibilitat o la gratuïtat. Per poder desenvolupar un voluntariat amb qualitat cal formar-se adequadament. La formació, com l'entendem

tradicionalment, acostuma a funcionar bé en els aspectes més tècnics, és a dir, per comprendre el context en el qual s'actua i quins tipus de persones són els destinataris de la nostra acció, però per esdevenir un bon voluntari, o el que és el mateix, per ser una bona persona, la millor formació, com ja va dir Aristòtil, consisteix a estar rodejat de bons models.

Al document *El voluntariat a Càritas* hi llegim: "Sense els voluntaris Càritas no seria el que és, no faria el que fa i no tindria la significació eclesial i social que té". És així, Càritas és possible gràcies a la donació generosa de molts voluntaris que fan de l'amor als altres una manera de viure que sembla esperança en el món. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Déu ens somriu

JOSEP CLOTET

Vicerector de la Universitat Internacional de Catalunya

Dels silencis en feia preguntes i interrogants

La Rosa va ser un d'aquells àngels que sortosament hi ha a la terra per fer la vida més agradable als altres. I ho va fer des de la seva personalitat. Us en voldria remarcar tres aspectes.

La vaig conèixer a la Delegació diocesana de Joventut, a les reunions que teníem al carrer Rivadeneyra, de Barcelona. De seguida, notaves que t'acollia amb un somriure clar, net, no fingit. D'aquells somriures que ella portava sempre posats. D'aquells somriures que probablement només sorgeixen quan ets conscient que Déu et somriu.

Sempre escoltava abans de parlar.

Fàcil de dir. Però per a un director de la Delegació de Pastoral Juvenil té el seu mèrit. Semblava convençuda que l'altre també tenia coses interessants a proposar i les escoltava i les recollia amb interès. D'aquell interès autèntic que probablement només sorgeix quan fas experiència que Déu t'escolta.

El que més em va impressionar de les seves converses eren, també, els silencis. Dels silencis en feia preguntes i interrogants. No era un silenci d'estratègia, de *coaching*, o al contrari, de desinterès. Era un espai que et donava per a la reflexió, acompanyat d'aquella mirada

franca que t'ajudava a anar desenvolupant les teves pròpies respostes. Un silenci actiu d'aquells que probablement només sorgeixen quan has abraçat el silenci com a manera de parlar en veu alta amb Déu.

La Rosa és un d'aquells àngels que sortosament hi ha al cel per recordar-nos que val la pena fer la vida més agradable als altres. Cadascú des de la seva personalitat i des d'una forta experiència que Déu et somriu, t'escolta i et respon en el teu silenci més pregon.

Gràcies, Rosa, pel teu record inesborrable. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Pregar per viure

Avui, en la solemnitat de la Santíssima Trinitat, celebrem la Jornada *Pro orantibus*. En aquest dia, l'Església vol recordar amb agraïment tots aquells que han rebut de Déu la crida a la vida contemplativa i a pregar per tota la humanitat. Els nostres germans contemplatius són llums que ens guien en el camí de la nostra vida. Ells pregunten sense parar perquè la nostra Església sigui com Déu la somia. Una Església cada dia més fraternal, evangelitzadora i sinodal, que aculli tothom, especialment els més vulnerables.

Les persones cridades a la vida contemplativa ens recorden un aspecte fonamental de la vida cristiana: la pregària. En aquest sentit, el papa Francesc, amb l'objectiu de preparar-nos per al Jubileu de l'any vinent, ha proposat que dediquem l'any 2024 a la pregària. El Dicasteri per a l'Evangelització està editant uns quaderns que ens poden ajudar a descobrir la importància de pregar a Déu amb humilitat i alegria. Inspirant-me en el primer d'ells, que porta per títol *Pregar avui, un repte a superar**, voldria destacar alguns motius pels quals us animo a dedicar algun moment a estar a soles amb Déu.

Pregar és aliment espiritual. De la mateixa manera que la pluja és necessària perquè les plantes neixin i es desenvolupin, la pregària també ens alimenta. Quan preguem, un riu d'amor entra en el nostre cor i l'omple de pau i esperança.

Pregar és com relacionar-se amb un amic molt estimat, i no hi ha millor amic que Crist. L'evangelista sant Joan descriu una escena de l'últim sopar, en què un dels deixebles estava recolzat sobre el pit de Jesús (cf. Jn 13,25), com un gest subtil i significatiu de proximitat. També nosaltres necessitem mo-

ments d'intimitat amb Jesús. Moments en què sentim els batecs del cor del Mestre i aprenem a tenir els mateixos sentiments que ell (cf. Fl 2,5).

Jesús ens convida a pregar. La pregària era molt important per a Ell. De fet, abans de prendre alguna decisió transcendental, sempre es retirava a un lloc solitari per parlar amb Déu. Jesús és el nostre Mestre de pregària. Per això, l'evangelista Lluc narra al seu Evangeli el moment en què els deixebles, veient com pregava Jesús, li van dir: "Senyor, ensenya'ns a pregar" (Lc 11,1).

Expliquen que santa Teresa de Calcuta, quan va ser convidada a un acte organitzat per l'ONU, es va definir a si mateixa com una "pobra monja que prega". Tots nosaltres també som cridats a ser persones de pregària, que trobin en ella la força per portar l'amor de Déu a tots els nostres germans. La pregària ens humanitza i ens divinilitza.

Benvolguts germans i germanes, durant aquests dies, en començar o finalitzar la nostra jornada, busquem algun moment per obrir el nostre cor a Crist. Que Maria, model de pregària, ens ajudi a trobar Déu en cada esdeveniment de la nostra vida. Agraïm a tots els monestirs de vida contemplativa la seva entrega i testimoni. Els donem gràcies per pregar per l'Església i pel món. ■

*ACCEDEIX ALS APUNTS SOBRE LA PREGÀRIA, A CÀRREC DEL CARDENAL ANGELO COMASTRI

CASA MARE DE LA PARRÒQUIA I LA DIÒCESI

La parròquia de Sant Llorenç celebra 500 anys d'història i 20 de la designació com a catedral del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

Al bell mig del centre neuràlgic de Sant Feliu de Llobregat s'alça des de fa 500 anys la parròquia de Sant Llorenç. No sempre ha tingut el mateix aspecte. De fet, després de la guerra civil va caler aixecar-la de bell nou perquè només n'havia quedat dempeus el campanar. Per tant, és des del 1946 que ofereix l'aspecte actual. Obra de l'arquitecte Josep Ros, amb planta basilical de tres naus, segueix un estil inspirat en l'arquitectura i la decoració paleocristiana i bizantina.

La reconstrucció havia començat el 1941 amb la capella del Santíssim i va culminar el 26 de maig del 1946 amb la dedicació de tot el conjunt del temple parroquial. Un esforç necessari i urgent per poder reconstruir el que la guerra civil havia destruït.

La data emblemàtica del 26 de maig s'ha volgut recuperar ara per fer-hi coincidir l'acte central del 500 aniversari de la parròquia i dels 20 anys de la seva designació com a catedral del bisbat de Sant Feliu. La solemne Eucaristia d'acció de gràcies és a les dotze del migdia, presidida pel nunci apostòlic, Bernardito Auza, i concelebrada pel bisbe de

**PARRÒQUIA I CATEDRAL
DE SANT LLORENÇ**

Celebració de Primeres Comunions
el 5 de maig passat
a la parròquia-catedral de Sant Llorenç.

Imatge de sant Llorenç, patró de la parròquia i de la ciutat, sota el Pantocràtor d'estil bizantí.

JOSEP MARIA DOMINGO

“Els 500 anys ens parlen de continuïtat, de transmissió de la fe en un context molt diferent de l'actual i de voluntat de perdurar sota el patronatge de Sant Llorenç”

“En molts sentits, estem en un moment difícil, i les parròquies han de continuar sent illes d'Evangelí i d'esperança”

Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella; el bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, i l'abat de Montserrat, el P. Manel Gasch. En acabar la missa, es fa un dinar popular, a la Plaça de la Vila, que compta amb l'assistència de 1.000 persones. Hi actua l'Esbart de Sant Feliu de Llobregat de l'Agrupació Cultural Folklorica en el seu 75è aniversari.

“Els 500 anys ens parlen de l'arrelament de la comunitat i de la fe en un territori, Sant Feliu, amb referències cristianes que es remunten als màrtirs Feliu i Cugat, mercaders nord-africans que van evangelitzar l'antic territori de la Tarraconense”, exposa el rector de Sant Llorenç, Mn. Josep Maria Domingo. “Des de fa segles hi ha hagut presència cristiana en forma de petites capelles dedicades a sant Pere, sant Feliu i sant Llorenç, però arriba un moment en què la necessitat religiosa de la població, dispersa en masos i masies, reclama una proximitat més gran dels sagraments, de la presència del sacerdot i d'un nucli celebratiu. És aleshores que insisteixen a crear una nova parròquia segregant-la de Sant Joan Despí i de Sant Just Desvern.”

Allargd'aquests 500 anys el temple ha patit tota mena de vicissituds històriques: temps de prosperitat i de crisis econòmiques, guerres i destruccions, però també esforços econòmics molt importants per fer-hi possible l'activitat pastoral, religiosa i de culte. Com remarca el rector, “els 500 anys ens parlen de continuïtat, de transmissió de la fe en un context molt diferent de l'actual i de voluntat de perdurar sota el patronatge de sant Llorenç”.

UNA CATEDRAL DE NOMÉS 20 ANYS

L'any 2004, amb la segregació de l'arquebisbat de Barcelona i la creació dels nous bisbats de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, la parròquia de Sant Llorenç va ser erigida catedral per decret del papa Joan Pau II. Des d'aquell moment, ja no era únicament la casa mare de la comunitat parroquial sinó també de la flamant diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. I si bé aleshores no se li va atorgar el títol de basílica, no es descarta que d'aquí a un temps l'hi sigui concedit.

“Així com hi ha parròquies que tenen altres missions característiques, com és la de tenir cura d'un santuari”,

explica mossèn Domingo, “la nostra parròquia de Sant Llorenç té la responsabilitat i missió de servir com a catedral el conjunt de la diòcesi, de ser la casa gran de tothom, el lloc i la seu del bisbe, i la mare o germana gran de les altres parròquies diocesanes”.

La designació com a catedral va obligar a fer obres urgents, com modificar el presbiteri per poder acollir la càtedra del bisbe i un petit cadiram per als preveres concelebrants que acompanyen les grans celebracions. També va ser l'impuls per elaborar un Pla Director molt més ambiciós que des d'aleshores es desenvolupa en diferents fases. Es va començar pel més urgent: assegurar les cobertes i rehabilitar estructuralment i constructivament el campanar. Ara, coincidint amb l'aniversari s'ha fet una actuació al creuer, al cimbori i a les pintures de l'absis principal. També s'ha renovat el sistema de megafonia i de pantalles per visualitzar millor les celebracions i emetre senyal extern.

Una obra de conservació i manteniment que es fa gràcies a les aportacions de diverses administracions i entitats: bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Conferència Episcopal Espanyola, Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona i Ajuntament de Sant Feliu. També són importants i insubstituïbles les aportacions regulars dels Amics de la Catedral, els donatius dels feligresos i alguns mecenatges.

“En l'horitzó hi ha més actuacions a fer de pintura i decoració, així com la construcció de nous locals i espais més grans i accessibles per a les persones amb discapacitat”, completa el rector.

ILLES D'EVANGELI I ESPERANÇA

Durant aquest mes de maig la parròquia de Sant Llorenç haurà viscut la celebració de la Primera Comunió d'una setantena d'infants, entre els que assisteixen a la catequesi de la parròquia i els de l'escola Bon Salvador. I si bé les xifres són menors que en temps pretèrits, són mostra de la vitalitat d'una parròquia que té molt clara la missió, tal com exposa el rector, de “continuar sent un senyal viu de l'amor de Déu i de Jesucrist enmig de la nostra societat canviant”; “és missió dels que hi som ara veure com podem encomanar aquest afany i anhel a les noves generacions”.

Sant Llorenç, responen a la crida del papa Francesc de ser parròquia en

sortida, malda per treballar en una línia d'evangelització que li permeti arribar a les persones allunyades, especialment als joves. En aquest sentit, es treballa per arribar a les famílies que s'acosten per demanar el baptisme o la primera comunió dels seus fills, o la preparació al matrimoni.

“Procurem fer un treball de catequesi familiar, implicar-hi els pares, fer-los participar de la vivència de la fe i del sentit de comunitat”, afirma mossèn Domingo. I afegeix: “No estem ja en una societat cristiana homogènia ni majoritària, sobretot com a pertinença activa, per tant, una de les missions de la parròquia és, internament, assegurar i enfortir la identitat cristiana, amb la vivència evangèlica de les dimensions de celebració, lloança, formació i servei, i, externament, tenir aquesta perspectiva no només de portes obertes, sinó de sortir enfora.”

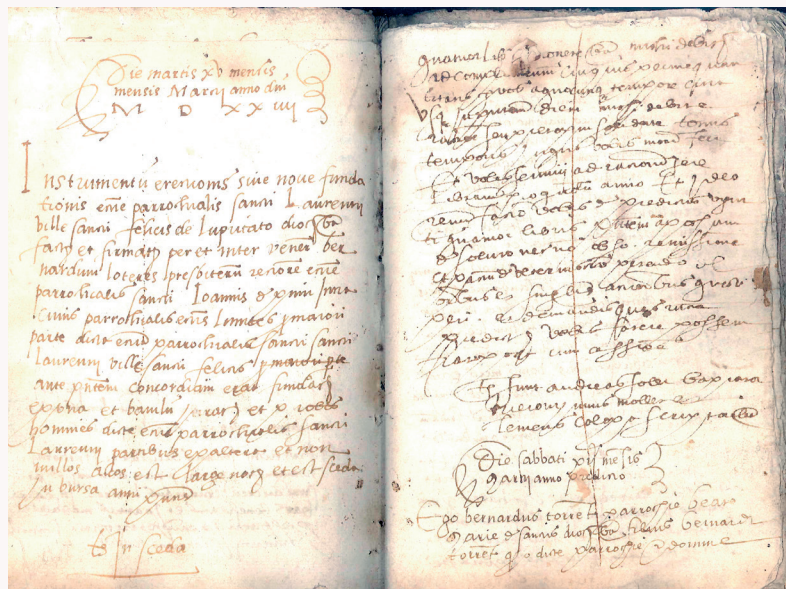
A la parròquia i catedral de Sant Llorenç també es té molt en compte el sentit celebratiu, amb una litúrgia bonica i acurada. Es fa la pregària de la Litúrgia de les hores i un dia a la setmana l'Adoració al Santíssim.

I així com parlàvem d'Església en sortida, també ho hem de fer de sinodalitat. A Sant Llorenç, com en totes les comunitats cristianes, la col·laboració i corresponsabilitat dels laics no únicament és important sinó que cada vegada és més decisiva. A banda del rector, mossèn Domingo, hi ha un vicari, mossèn Joan Francesc Cortès, i dos diaques adscrits a temps parcial i algun altre prevere col·laborador ocasional. Però per als diferents ministeris organitzatius i pastorals (equip de litúrgia, acolliment de parelles, cor parroquial, pastoral de malalts i residències, Càritas, Vida Creixent, consell d'economia, catequesi, despatx...) és inestimable la col·laboració activa dels laics i laiques.

“En molts sentits, estem en un moment difícil”, conclou Mn. Josep Maria Domingo, “i les parròquies han de continuar sent il·les d'Evangelí i d'esperança. Com deia un professor de teologia, no hem de cercar només les utopies, els llocs ideals, sinó també les ‘eutopies’, els llocs bons, els espais de fraternitat i de vivència evangèlica profunda, però no com a fortificacions sinó com a projecció enfora”.

Sant Llorenç, 500 anys després, contribueix a ser aquesta “eutopia”, aquesta illa d'Evangelí i esperança enmig de la població i del bisbat de Sant Feliu. ■

LA PARRÒQUIA DE SANT LLORENÇ DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Acta de creació de la parròquia.

LEONOR PARREU I DALMASES

Arxivera Diocesana del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

L'any 1013 a la vila de Sant Feliu de Llobregat hi havia dues capelles, la de Sant Pere i la de Sant Feliu, que depenien eclesiàsticament de les parròquies de Sant Just Desvern i de Sant Joan Despí. L'existència de la capella anomenada de Sant Feliu es confirma en el testament de la dama Dolça de n'Abril que demana de ser-hi enterrada sempre que quedi sota la protecció de sant Llorenç.

Que la capella comença a ser coneguda als inicis del segle XIV ho demostra un document de l'any 1387 en el qual els rectors de Sant Just Desvern i de Sant Joan Despí es queixen que els seus feligresos van per festes a oir missa a la capella de Sant Llorenç. Al segle XV el conflicte continua com consta escrit en les visites pastorals dels anys 1414, 1435 o 1513, visites amb les quals els rectors no estaven conformes perquè els semblava que les seves parròquies perdien prestigi. També acusaven els habitants de Sant Feliu de mantenir un sacerdot. El litigi entre les parts es resolgué a favor de Sant Feliu l'any 1505 amb el decret del bisbe Guillem Ramon Vich i Valterra que elevava la capella de Sant Llorenç al rang de parròquia. L'acta notarial es va firmar el 15 de març de 1524.

La primera visita pastoral a la parròquia de Sant Llorenç va ser l'any 1549 i cal considerar-la exhaustiva: la capella disposava de dos altars (Mare de Déu i Santíssima Trinitat), tenia campanes i els ornaments necessaris per oficiar, tanmateix, era molt petita, i l'any 1564 es va encarregar al mestre d'obres Cristòfol Ragués la construcció d'una nova església. Ragués pressupost la feina en mil dues-centes lliures i vuit anys de feina per a un edifici de parets de pedra i morter de calç, teules a la coberta i contraforts a la part de fora, però tres anys després les obres finalitzaren amb una restauració.

Tenim més dades sobre la primitiva capella de Sant Llorenç gràcies a l'informe de l'arquitecte Simó Fontcuberta (1862) on escriu que l'església és de proporcions molt reduïdes (7,5 metres de llargada x 7,77 metres d'amplada), no té ventilació i és de fàbrica molt pesada “que deixa veure les composicions que s'han anat fent, les unes sobre les altres, amb el pas del temps”.

Tanmateix, tot i no disposar d'un edifici adequat, la vida parroquial s'assenta amb pas ferm a la vila de Sant Feliu de Llobregat com ho demostren no només les visites pastorals, sinó el llibre recull de baptismes i matrimonis (1583-1641) i el llibre d'òbits (1602-1638).

La parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat s'havia posat en marxa.

Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat

“HEM CRESCUT EN CONSCIÈNCIA DE PERTINENÇA, PERÒ ENCARA ENS QUEDA MOLT”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

El 26 de maig és festa grossa amb la celebració dels 500 anys de la parròquia i catedral de Sant Llorenç i els 20 del bisbat de Sant Feliu. Quina oportunitat ofereix aquesta doble efemèride?

És una gran oportunitat no només perquè una parròquia ha arribat als 500 anys, sinó també perquè ens permet continuar creixent i madurant en el sentit de pertinença dels fidels a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Sabem que és una qüestió que demana molt més temps, però és important aprofitar qualsevol esdeveniment per donar-li aquest caire testimonial i educatiu.

Sempre ha manifestat que el principal repte ha estat crear consciència de diòcesi. Passats vint anys, quin balanç en fa?

En aquests vint anys hem crescut en consciència de pertinença, però encara ens queda molt. És una mena d'espiritualitat, d'identitat i de sentiment que s'ha de crear de mica en mica. A l'Església hi ha una problemàtica general de dificultat dels cristians de vincular-se a una comunitat o una diòcesi concreta, cosa que encara s'agreuja més quan es tracta d'una diòcesi nova i d'un poble de Déu que durant segles ha estat vinculat a la diòcesi de Barcelona. Això s'ha de respectar i acceptar tal com és. Hem de ser molt comprensius en aquest sentit. Tot i així, el balanç és positiu.

El 15 de març va signar la carta pastoral *La catedral, signe de comunió diocesana*. Quina és la importància de la catedral com a casa de tots?

La catedral és per ella mateixa signe de comunió, pel fet de ser el lloc des d'on el bisbe exerceix la seva missió. Quan diem comunió no volem dir uniformitat ni autoritarisme, sinó una veritable comunió de germans en la diversitat: comunió que s'expressa amb la mateixa fe viscuda segons el carisma de cadascú; comunió en la relació interpersonal fraterna; comunió en la participació en la tasca pastoral amb uns objectius comuns; comunió que vol dir conèixer i aprofitar les vivències compartides; comunió en la pregària i l'Eucaristia.

Encara hi ha gent de Sant Feliu de Llobregat que ignora que el temple de la parròquia de Sant Llorenç és una catedral?

Podria donar-se algun cas, tot i que seria estrany. Hem estat molts anys fent pedagogia. Cal dir que hi havia instàncies civils que no estaven d'acord que Sant Feliu de Llobregat fos una diòcesi o que preferien que fos una altra població la seu del bisbat. Hi havia un cert rebuig al fet de crear una diòcesi aquí a la ciutat de Sant Feliu de Llobregat, però també cal dir que molta gent n'està contenta, perquè és un enriquiment per a la història de la fe d'aquesta població.

Com valora personalment el fet d'haver estat el primer bisbe de la nova diòcesi?

Ha estat un repte que he assumit amb alegria i agraïment, però ben conscient que hem d'exercir molt la

paciència, hi hem de posar molt el cor i ens hem d'estimar aquesta missió de crear una nova diòcesi, amb el benentès que no partim de zero, sinó que la realitat de fe que aquí hi havia de segles ha estat molt assumida, respectada i recolzada des de la nova realitat perquè creixi i sigui fecunda.

Quins moments de llum i foscors destacaria d'aquests vint anys?

Pel que fa als aspectes foscos podria assenyalar la carència de mitjans. Vam començar amb un donatiu que ens va fer Barcelona de 50.000 euros i amb algun ajut d'alguna diòcesi catalana més vinculada en aquest territori. Vam llogar uns apartaments perquè fossin lloc de la Cúria, de l'habitatge del bisbe i del secretari. Pel que fa a les carències de personal, no ens podem queixar, de mica en mica hi ha hagut incorporacions. També cal destacar que la majoria d'associacions, moviments i realitats de la diòcesi la van acollir positivament. N'hi ha hagut d'altres, com l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que ha

“La catedral és per ella mateixa signe de comunió”

“Vam començar a treballar amb un donatiu que ens va fer Barcelona de 50.000 euros”

continuat de forma conjunta a les tres diòcesis: Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

Quines situacions de joia esmentaria?

Quan hem viscut experiències pròpiament diocesanes, com la declaració de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona especial de la diòcesi o l'Any de la Fe. A mesura que hem afavorit la participació de laics, capellans i religiosos a les estructures del bisbat, hem experimentat l'alegria d'una diòcesi més petita on tothom es coneix, comunica i participa amb tota la facilitat. El bisbat esdevé una realitat molt propera a la vida quotidiana de les persones.

CRIDA VOCACIONAL

Aquest curs 2023-2024 va proposar com a objectiu diocesà el lema "Som cridats. Cridats a ser Poble". Quina és la importància d'escoltar i respondre a la crida vocacional?

Hem mirat de fer una síntesi pastoral i teològica a partir del Sínode de la Sinodalitat amb un objectiu que considerem que és molt necessari: que tots en l'Església visquem la nostra vida com a resposta vocacional, sempre sota la perspectiva que Déu espera quelcom de nosaltres. En certa manera té com a objectiu desfer l'actual tancament individualista.

La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat compta actualment amb tres seminaristes que es formen al Seminari Conciliar de Barcelona. Per què van optar per continuar al Seminari de Barcelona i no crear-ne un de propi?

Vam prendre aquesta decisió fa vint anys i ara, darrerament, amb les indicacions del Sant Pare s'ha confirmat que era una decisió correcta. Durant onze anys vaig ser rector del Seminari de València i ja aleshores era conscient de la importància de crear comunitats suficientment riques com perquè fossin eficaçment educatives. D'altra banda, hi havia un sentiment de pertinença del clergat envers Barcelona, alimentat per la història de la seva formació. El Seminari és de Barcelona, no és interdiocesà, però la comunicació entre els bisbes és freqüent i si hi ha algun nomenament o un canvi d'orientació sempre el parlem i arribem a un acord. Hauria estat molt pitjor haver format un seminari propi: la infraestructura, els formadors... Mentre no es justifiqui

Agustí Cortés, nascut a València fa 76 anys, va iniciar el seu ministeri com a primer bisbe de Sant Feliu de Llobregat el 12 de setembre del 2004.

una raó més important, no tindrem seminari propi.

Les indicacions del Vaticà justament van en el sentit d'aglutinar.

Sí, i en el nostre cas tenim també l'avantatge de la Facultat de Teologia de Catalunya, on es formen teològicament i teòricament tots els seminaristes. Ara el repte és el curs introductori. Cal constituir els espais físics perquè els seminaristes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa formin una comunitat específica. S'ha de nomenar una persona, habilitar un espai i fer un *iter* de formació comú.

En el cas de Girona hem vist la dificultat de trobar un nou bisbe. La vocació episcopal també està en crisi?

Que no sigui fàcil trobar bisbes és un fenomen que té el seu caire positiu, perquè la figura del bisbe ara com ara no està guarnida per mil honors ni per una vida tranquil·la, tot el contrari. El món i la mateixa Església travessen moments difícils. El bisbe es troba que hi ha molts problemes que depassen absolutament les seves possibilitats. Per exemple, l'anàlisi sociològica i antropològica de la joventut. Això és importantíssim per afrontar la crisi vocacional.

RELLEU EPISCOPAL

L'octubre del 2022 va presentar la renúncia per motius d'edat, en haver complert els 75 anys. A més, el 2013 li va ser diagnosticat un mieloma que, des d'aleshores, d'una manera o altra sempre es va fent sentir. En quin moment es troba?

Des del punt de vista del mieloma estic bé, els resultats de les anàlisis així ho indiquen, però m'he afeblit molt i qualsevol cosa, com ara un simple refredat, em desestabilitza. Em sap greu quan per motius de salut no puc assistir a algun compromís. És sempre un hàndicap i un llast que he d'assumir. Pel que fa al meu relleu, he de dir que no en tinc ni idea de si s'allargarà.

Ara i en els propers anys el repte del relleu episcopal a Catalunya serà molt important.

El relleu episcopal a Catalunya serà un repte molt important, perquè els que ens vam incorporar a la vida activa pastoral en un determinat moment, i que teníem sintonies bàsiques de tipus pastoral i cultural, no sabem si tindrem continuïtat o no. Aquesta és una realitat. Estem convençuts que

hi haurà una base comuna ben important per al futur però s'ha de dir que els bisbes de la meua generació ja notem la influència dels canvis socials i dels canvis interns de l'Església.

La comunió i la cohesió dins de la Conferència Episcopal Tarraco-nense podrien veure's afectades?

Formalment continuarà des del punt de vista estructural i espiritual, n'estic ben segur. Sempre pensem que els nous nomenaments han de donar continuïtat i alhora créixer en fidelitat i creativitat. No tinc cap por pel futur. De fet, el clergat actual i els cristians en general han recuperat molts aspectes de la vida evangèlica i espiritual que nosaltres havíem deixat una mica de banda.

Com s'imagina les comunitats catòliques del futur a casa nostra?

Podem intuir que aquesta dinàmica de pèrdua de forces i de possibilitats humanes serà una realitat, però aquí el problema no serà quantitatiu sinó qualitatiu. Alhora que perdrem rellevància, hi haurà una crida de Déu a aprofundir en allò més autèntic. Als ulls d'alguns serà un empobriment, mentre que als ulls d'altres serà un enriquiment d'allò que és fonamental. ■

En l'exercici del seu ministeri episcopal, Cortés ha donat molta rellevància a la corresponsabilitat dels laics en l'Església.

“Cal constituir els espais físics perquè els seminaristes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa formin una comunitat específica”

“Que no sigui fàcil trobar bisbes és un fenomen que té el seu caire positiu”

“Em sap greu quan per motius de salut no puc assistir a algun compromís”

“El relleu episcopal a Catalunya serà un repte molt important”

JOSEP RUAIX I VINYET
Sacerdot, gramàtic i escriptor

L'ésser humà no pot deixar de creure
que està obert a un Do
que l'emplenarà del tot

El més-enllà

Dins *Catalunya Cristiana* de data 14-4-2024 hi havia un meu article en què, entre altres coses, demanava de “fomentar l’esperança en un més-enllà després de la mort, on l’ésser humà trobarà la plenitud dels seus anhels, així com una pietosa justícia enfront del ‘misteri d’iniquitat’ que des de sempre corromp el món”. Doncs bé, experiències que he tingut recentment m’han esperonat a continuar aquest tema, sobre el qual caldrien moltes consideracions, però em limitaré a tres.

Hi ha una consideració diguem-ne pràctica que va ser exposada per l’apologista Arnobi Africà a principis del segle IV, després represa per altres autors, com el català Ramon Sibiuda (mort en 1436), i formulada definitivament pel matemàtic, físic, filòsof i escriptor francès Blaise Pascal (1623-1662) en el seu llibre pòstum *Pensées sur la religion et sur quelques autres sujets* (fragment 418 o 233). És l’anomenat pari (juguesca o apostà). Concretament, Pascal diu que, sobre l’existència o no de Déu i d’un més-enllà, tothom es veu obligat a prendre una opció i que, en la pràctica, l’opció positiva és la més convenient. En efecte, si existeix Déu i un més-enllà, com professen els cristians, i hom es comporta d’acord amb tal previsió, obtindrà un bé incommensurable; i si no existeix, no haurà perdut res, perquè haurà menat una vida honesta i tranquil·la.

Després hi ha una consideració diguem-ne racional que ja he apuntat abans i ara desenvolupo una mica. L’home observa que des de sempre el món està corromput pel mal i per això és ple d’injus-

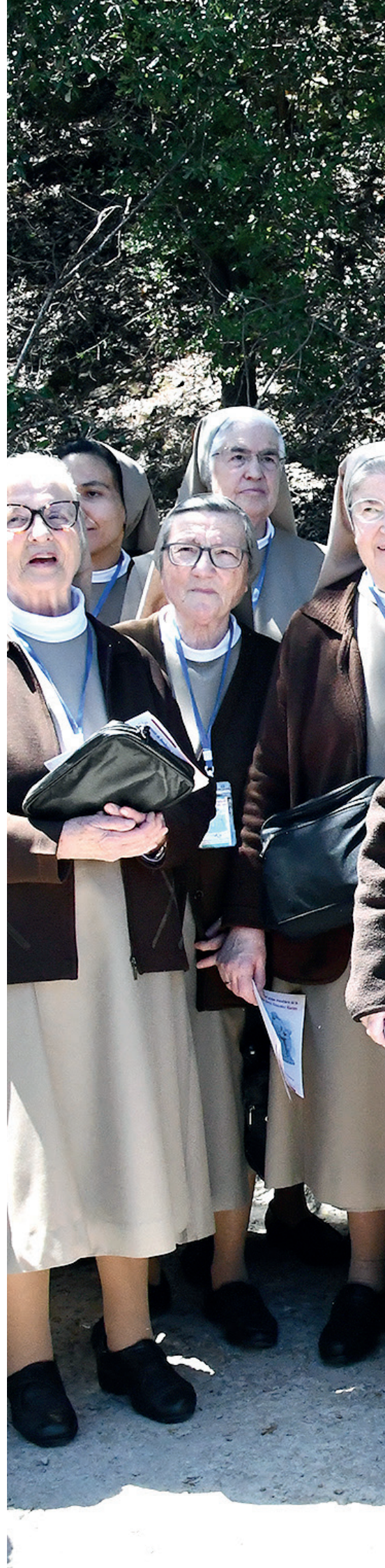
tícies o iniquitats, comprenent-hi tota mena de penes i dolors, que no s’explica —d’aquí el terme “misteri d’iniquitat”. D’altra banda, també observa en el món i en l’univers un ordre fonamental, que li fa pensar que existeix una lògica, una racionalitat que tot ho governa (en aquest sentit, és molt interessant el llibre *Dieu, la science, les preuves*, de M.-Y. Bollore i O. Bonnaissies, traduït fa poc al castellà). I en dedueix que ha d’haver-hi per força una compensació de les injustícies o iniquitats, com també del sofriment, compensació que, no trobant-se en aquesta vida, ha de trobar-se en una altra, la que anomenem vida eterna.

Finalment hi ha una consideració diguem-ne mística que també he insinuat. El cor de l’home té uns anhels que en aquest món mai no arriben a la plenitud. Per això confia en un més-enllà en què s’assoleixi aquesta meta. És allò que sant Agustí (segles IV-V) diu al bell començament de les seves *Confessions*, obra cabdal en la història del pensament i de la literatura: “Ens vau fer per a vós, Senyor, i és inquiet el nostre cor fins que no reposi en vós.” Semblantment va poetitzar el nostre Verdager (1945-1902): “Lo cor de l’home és una mar, / tot l’univers no l’ompliria” (*Canigó*, “Cant de Gentil”). En definitiva, l’ésser humà no pot deixar de creure que està obert a un Do que l'emplenarà del tot, que més enllà de l’horitzó visible la vida continua en una forma inefable, que la seva existència, sigui com sigui, té un sentit, i que és cridat a gaudir d’una pau completa i a fondre’s, sense perdre la seva individualitat, amb l’Únic Vivent. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de la **butlla de convocatòria del Jubileu 2025**, Càritas Catalunya analitza l'ocupació laboral i recordem els **125 anys de la mort de la beata Carme de l'Infant Jesús**

Les Germanes Franciscanes dels
Sagrats Cors, acompanyades per
l'abat, Manel Gasch, davant del
grup escultòric de la beata Càrme
de l'Infant Jesús, a Montserrat.

“Spes non confundit”, butlla de convocatòria del Jubileu 2025

Un Any Sant d'Esperança perquè “tots necessitem recuperar l'alegria de viure”

La lectura de la butlla va tenir lloc a l'atri de la basílica de Sant Pere, davant la Porta Santa.

ÀNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Cada cop som més a prop de l'obertura de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere el 24 de desembre proper. Així ho anunciava el papa Francesc a la butlla *Spes non confundit*, *L'esperança no enganya* amb la qual ha convocat oficialment el proper Any Sant del 2025. La lectura d'aquest document papal solemne

va tenir lloc, com mana la tradició, a l'atri de la basílica de Sant Pere, davant l'esmentada Porta Santa. Francesc desitja essencialment “que el Jubileu sigui per a tothom ocasió de revifar l'esperança” enmig de tantes situacions que fan mirar el futur “amb escepticisme i pessimisme”. Perquè “l'esperança cristiana no enganya ni decep”, “ni cedeix davant les dificul-

tats". D'aquesta forma, anima que el Jubileu sigui un moment que ajudi a recuperar la confiança en les relacions personals, socials i, fins i tot, en les relacions entre països. Per això, proposa pensar sempre en l'esperança com a àncora "que ens fa capaços de viure en Crist superant el pecat, la por i la mort" i tirar endavant la vida cristiana.

Precisament defineix la vida cristiana com "un camí" per abundar en el sentit que té peregrinar durant els Jubileus: "Posar-se en camí és un gest típic de qui busca el sentit de la vida." I al·ludeix a la llarga tradició peregrina dels fidels ja abans del primer Jubileu del 1300, en llocs com Assís, L'Aquila o fins i tot Santiago de Compostel·la.

Al llarg d'aquest "camí d'esperança", Francesc recorda a la butlla que podem trobar "signes d'esperança" en forma de "tot allò bo que hi ha en el món per no caure en la temptació de considerar-nos superats pel mal i la violència". Per això, el Papa demana "que el primer signe d'esperança es tradueixi en pau per al món, immers en la tragèdia de la guerra". També que en el futur els joves puguin formar una família, que es respecti la vida humana, que s'erradiqui la pena de mort i que l'esperança s'estengui a aquells que viuen pitjor a les nostres societats com els pobres, els malalts, els ancians, els migrants o els presos. "Proposo als governs que retornin l'esperança; formes d'amnistia o de condonació de la pena orientades a ajudar les persones perquè recuperin la confiança en elles mateixes i en la societat", sol·licita Francesc. Escriu que ell mateix desitja obrir una Porta Santa en una presó com a signe tangible d'esperança.

El Papa advoca per "una aliança social per a l'esperança" perquè "tots, en realitat, necessitem recuperar l'alegria de viure; i perquè l'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, no es pugui conformar amb sobreviure o subsistir mediocrement".

I, a més, fa crides perquè l'esperança es materialitzi en obres. Per exemple, que els diners que es facin servir en armament es destinin a pal·liar la fam. Que els països rics condonin el deute als més pobres. Que la comunitat cristiana estigui sempre disposada a defensar el dret dels més febles. O que els cristians d'Orient i d'Occident facin un pas

cap a la unitat entorn d'una data comuna per a la Pasqua.

El Pontífex recorda que el Jubileu és una invitació a trobar-se amb Déu també a través del seu perdó, de la misericòrdia que es transforma en indulgència. Precisament, el Vaticà ja ha publicat com és possible aconseguir-la. Tot i que les condicions no són gaire diferents de les dels darrers 700 anys de Jubileus —com pregar pel Papa, combregar i acudir al sagrament de la confessió, peregrinar fins a les Portes Santes i dur a terme obres de misericòrdia corporals i espirituals—, sí que n'hi ha d'altres que corresponen clarament al segle XXI. Així, podran aconseguir la indulgència a través dels mitjans de comunicació els fidels que no puguin participar en celebracions o peregrinacions. A més, la indulgència plenària jubilar també la tindrem a mà, i mai millor dit, si fem un petit sacrifici per redescobrir "el valor penitencial del divendres" abstenint-nos, entre d'altres coses, de les xarxes socials, com proposen les disposicions de la Penitenciera Apostòlica.

Des del 24 de desembre fins al 6 de gener del 2026 tindrem oportunitat d'experimentar la misericòrdia i el perdó jubilar. Aquell dia l'Any Sant conclourà amb el tancament de la Porta Santa de la basílica de Sant Pere. ■

Podran aconseguir
la indulgència a
través dels mitjans
de comunicació
els fidels que no
puguin participar
en celebracions o
peregrinacions

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Viure amb alegria i esperança

Escric aquestes línies a punt d'acabar el temps de Pasqua, un temps en què celebrem la vida, tenint l'oportunitat de viure en plenitud l'alegria per la nostra existència i de confirmar que hem de viure en esperança; no crec que hi hagi una millor possibilitat.

Malgrat això, creure fermament que és així i voler viure-ho en profunditat, voler fer-ho realitat al meu entorn i cercar la millor manera que aquesta promesa sigui realitat per a tota la humanitat...

sento que estem molt lluny que sigui així.

Si sentim les notícies, si escoltem converses, si parlem amb tantes persones que pateixen per tants motius, si volem saber quina és la situació del món... no podem més que dubtar d'aquesta possibilitat i, alhora, sabem que és urgent viure-la.

No vull sentir que la vida de tantes persones que ens han precedit a tants llocs de món ha estat en va. Hi ha tanta bellesa, bondat, tendresa, valentia, creativitat, generositat, entrega, disponibilitat... en el passat i actualment, que vull seguir creient que "Tot està per fer i tot és possible", en paraules de Miquel Martí i Pol.

Ens calen nous líders, sentim sovint. Tenim un gran exemple en el papa Francesc, que ens ofereix un clar model de persona valenta i fonamentada en la profunda esperança de fer possible un futur millor per a tothom, sense excloure ningú i fent possible viure amb l'alegria que tot ésser existent mereix.

Francesc ens recorda sovint que viure amb alegria és la capacitat d'assaborir l'essencial i renovar la meravella de la bondat de les coses que ens envolten. Potser el secret estigui, també, a saber valorar i agrair tant de bé rebut en la quotidianitat.

ESTHER BORREGO
Treballadora social

L'entitat ha presentat per primera vegada la contribució de les deu empreses d'Inserció Sociolaboral de Càritas a Catalunya

Càritas Catalunya, focalitzada en la reinserció laboral

MACIÀ GRAU
Barcelona

En espera que el 9 de juliol proper Càritas Catalunya faci pública la Memòria del 2023, el dijous 16 de maig l'entitat va presentar en una roda de premsa per primera vegada tota la contribució de les deu Empreses d'Inserció Sociolaboral (EIS) promocionades per les diverses Càritas diocesanes de Catalunya. L'acte, que va tenir lloc a la seu de l'entitat, va comptar amb la participació del seu president, Francesc Roig; de Rafael Allepuz, director de Càritas diocesana de Lleida, i d'Alba Coma, gerent de l'EIS Cartaes Tàrraga, en representació de les deu EIS a Catalunya.

LA REINSEPCIÓ LABORAL, UN DELS PRINCIPALS OBJECTIUS DE CÀRITAS

"La finalitat d'aquest acte és que la gent conegui la realitat de Càritas, i que vegi que un dels principals objectius que tenim és el d'ajudar les persones en la seva reinserció laboral." Així de clar es va mostrar durant la presentació Francesc Roig, que va recordar

que a més de proporcionar recursos als més necessitats, com aliments, roba o allotjament, el gran desig de l'entitat és el d'acompanyar les persones perquè aconseguixin l'autonomia i es puguin inserir a la societat d'una manera efectiva.

Per entendre la necessitat de continuar amb la tasca de les EIS, que els darrers sis anys han donat feina directa a més de 8.000 persones i hi han invertit prop de 142 milions d'euros, Rafael Allepuz va fer una anàlisi del context general de l'ocupació a Catalunya. Com va dir, actualment al nostre país hi ha més de 127.000 llars que tenen tots els seus membres a l'atur, i més de 74.000 no tenen cap ingrés. En aquest sentit, Allepuz va manifestar que "cada vegada hi ha més gent que viu en situació de pobresa tot i tenir un sou", i que els és molt difícil sortir d'aquesta situació. És per això que Càritas vol continuar ampliant l'acció de les EIS, ja que són una de les poques opcions que tenen les persones en un alt risc d'exclusió per aprendre un ofici i aconseguir fer el salt a l'empresa ordinària.

Malauradament, com va comentar Alba Coma, encara hi ha un llarg

camí per recórrer, perquè les institucions públiques col·laborin amb les EIS: "Ens cal una llei d'empreses d'inserció actualitzada i també un conveni propi del sector de les empreses d'inserció, la defensa i promoció dels mercats reservats i de les clàusules socials en la contractació pública..."

EL TREBALL, QÜESTIÓ DE DIGNITAT

Tot i la importància de tenir un sou per sortir de la precarietat, tots els ponents van destacar també el paper del treball com un element que dignifica la persona: "La feina és un element privilegiat d'integració social, ajuda en els processos de socialització i de desenvolupament personal", va afirmar Coma.

Durant l'acte també es va presentar un catàleg dels serveis de les 10 EIS de les Càritas de Catalunya, que mostra els sectors que treballen amb les EIS i ofereix totes les dades de contacte per a aquelles empreses que vulguin col·laborar-hi. Tota aquesta informació es pot trobar al web de caritascatalunya.cat. ■

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

S'ha beneït el grup escultòric de la beata Carme de l'Infant Jesús situat al Camí de Sant Miquel

Les Franciscanes dels Sagrats Cors celebren a Montserrat el 125è aniversari de la mort de la seva fundadora

El grup escultòric de la beata Carme de l'Infant Jesús representa el carisma de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

MACIÀ GRAU
Redacció

La celebració del 125è aniversari de la mort de la beata Carme de l'Infant Jesús, fundadora de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, va tenir un important punt de trobada a Montserrat el dimecres 8 de maig.

Aquesta commemoració especial va començar amb l'eucaristia a la basílica de Santa Maria, que va precedir la benedicció del grup escultòric dedicat a la Mare Carme situat al Camí de Sant Miquel. La benedicció va estar presidida pel pare abat Manel Gasch, que

va acompanyar les germanes davant d'una imatge que resumeix a la perfecció la personalitat de les Franciscanes dels Sagrats Cors: "Aquest grup escultòric representa el nostre carisma, perquè recull la beata Carme amb un nen, una noia i un ancià. Ens ajuda a recordar que l'amor transcendeix les cultures i el temps, i ens ajuda a veure que la Mare Carme continua present amb nosaltres", va explicar Joaquina González Salas, superiora general de les Franciscanes dels Sagrats Cors. En aquest sentit, la mateixa superiora va manifestar que els objectius inicials de la congregació, com l'educació dels infants i dels joves i l'assistència dels malalts i els ancians, continuen vigents, i va demanar que "no s'apagui l'Esperit,

segell de sant Francesc d'Assís, amb el qual ha impregnat tota la seva obra".

LA BEATA CARME DE L'INFANT JESÚS

Com es va explicar durant la trobada, la beata Carme de l'Infant Jesús va fundar la congregació el 1884 a Antequera, davant la necessitat espiritual i humana de moltes persones. El 1899, després de la mort de la beata, un grup de devots van començar a recollir testimonis sobre la seva vida, amb el propòsit d'exemplificar les seves virtuts, la seva fama i els miracles obtinguts per intercessió seva. Finalment, amb totes les dades analitzades, el 2006 el papa Benet XVI va signar i promulgar el decret de beatificació de la Mare Carme de l'Infant Jesús González Ramos. El 2018 es va obrir un procés diocesà a l'arquebisbat de Barcelona sobre un presumpte miracle atribuït a la intercessió de la beata, que continua obert en l'actualitat.

La beata sempre va tenir un fort lligam amb la ciutat de Barcelona, on des del 1982 treballa la Fundació Nen Déu, precisament creada gràcies a la col·laboració de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors. ■

JOAQUINA GONZÁLEZ

"Aquest grup escultòric ens ajuda a recordar que l'amor transcendeix les cultures i el temps"

PEPE NAVARRO - CÀRITAS CATALUNYA

Càritas Diocesana de Solsona. Cervera.

CARITAT ORGANITZADA

"La resposta a les necessitats detectades s'organitza a través dels projectes que duen a terme els equips de voluntaris amb el suport dels tècnics contractats. Treballem en nom de la Comunitat Cristiana."

(Què és Càritas? La Caritat Organitzada)

TORTOSA

Jornades a l'entorn de Joan Baptista Manyà

La personalitat del teòleg, sacerdot, historiador i ensenyant, Dr. Joan Baptista Manyà, segueix viva, als 48 anys de la seva mort. Com tots els anys, el Patronat Manyà va organitzar uns actes per recordar-lo, els dies 18 i 25 d'abril, a la sala de Sessions de la UNED de Tortosa. Va ser tot un èxit d'assistència, acompanyats pel bisbe Sergi Gordo.

URGELL

Celebració de la Mare de Déu de Fàtima a Meritxell

La comunitat portuguesa del Principat d'Andorra, amb altres devots, va celebrar la Festa de la Mare de Déu de Fàtima al santuari de la Mare de Déu de Meritxell. La nit del diumenge 12 de maig la celebració va començar amb una nombrosa processó fins a arribar al santuari-basilica, on es va celebrar l'Eucaristia en llengua portuguesa presidida per l'arquebisbe Vives.

VIC

La Vetlla d'Espigues diocesana tindrà lloc a Sallent

El consell diocesà de l'Adoració Nocturna convida tothom a la solemne Vetlla d'Espigues del bisbat. Tindrà lloc a l'església de Sant Antoni Maria Claret de Sallent el dissabte 8 de juny, a les 10 de la nit. Després de la missa, presidida pel bisbe de Vic, Romà Casanova, hi haurà la processó per l'exterior i benedicció dels camps i la ciutat. Acabada la vetlla es farà un desdèjuni de germanor.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Les Hospitalitats de Lourdes peregrinen a Montserrat

Ja fa molts anys, que a mitjan mes de maig, les hospitalitats de la Mare de Lourdes de Catalunya es desplacen, en romeria, a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat. És un gran dia de retrobament amb tots els hospitalaris que han compartit un pelegrinatge a Lourdes. Aquesta jornada estava prevista per al dissabte 18 de maig.

LLEIDA

Arrels alerta sobre l'augment de l'exclusió social

La Fundació Arrels Sant Ignasi va atendre el 2023 un total de 6.102 persones vulnerables a Lleida, un 4% més que el 2022. Arrels va alertar sobre l'augment de les desigualtats i l'exclusió social durant la presentació de la seva memòria anual, en un acte a la Universitat de Lleida (UdL). Durant aquest mes de maig s'hi podrà veure una exposició sobre els 30 anys de l'entitat.

TARRAGONA

Assemblea sinodal diocesana a Tarragona

L'11 de maig, un centenar de persones van treballar els resultats de la darrera fase de consulta i discerniment del Sínode sobre la sinodalitat, que ha girat al voltant de l'Informe de síntesi de la primera sessió de l'Assemblea General del Sínode dels Bisbes. Durant la trobada, que va presidir l'arquebisbe Joan, es va presentar la síntesi del conjunt d'aportacions.

SOLSONA

Centenari de l'arribada de la relíquia de sant Pere Claver

La parròquia de Verdú va celebrar una gran festa amb motiu del centenari de l'arribada de la relíquia de sant Pere Claver, que es custodia a la capella del santuari a la seva casa natal. El diumenge dia 12 de maig se celebrà una eucaristia solemne presidida pel bisbe Francesc Conesa, acompanyat pel Provincial de la Companyia de Jesús a Espanya i el delegat dels Jesuïtes a Catalunya.

GIRONA

Trobada diocesana del Turisme a Sant Miquel de Fluvià

El monestir de Sant Miquel de Fluvià va acollir, el diumenge 5 de maig, la Trobada diocesana de Turisme, amb l'assistència d'un centenar de persones. El programa va incloure una pregària, una visita guiada al conjunt arquitectònic i un concert líric. Va cloure amb unes paraules del bisbe de Girona i un refrigeri.

TERRASSA

El bisbe Salvador presideix la missa de l'Aplec de la Salut

El bisbe Salvador Cristau va presidir la missa amb motiu de l'Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell, al santuari de la cocapital vallesana. Hi va assistir Marta Farrés, alcaldessa, i altres membres de la corporació municipal. En l'homília, el prelat va reflexionar sobre la Mare de Déu com a font de la salut també en els nostres temps, salut física i salut espiritual.

ELOI ARAN

Cap d'àrea d'Identitat
i Missió de la FECC

AULA EDUCATIVA

Ma(te)ria curricular

Maria és “matèria humana” prenyada de Paraula i ens dona “matèria curricular” de sobres per desenvolupar el treball competencial de l'alumnat

D'acord, el mes de maig sembla que “toca” parlar de Maria a l'escola i, si no en parlem, algú potser proposarà manualitats de retalla i enganxa amb motius florals i es quedarà tan ample. Però Maria, a l'escola cristiana, no pot ser “una maria”; una temàtica aliena a la cultura de l'esforç. Maria és “matèria humana” prenyada de Paraula i, alhora, ens dona “matèria curricular” de sobres per desenvolupar el treball competencial de l'alumnat. La figura de la Mare de Déu, més que una imatge puntual en una aula o passadís, pot apuntalar el *què*, el *com* i el *per a què* dels enuncisats curriculars; perquè l'*aprehendre* és també, en certa manera, *deixar-se*

prendre (corprendre's) com Maria, per accedir a l'Evangelí.

Valgui com a exemple la proposta pedagògica llençada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) a partir del treball de l'escultura *La pietat mediterrània* d'en Lau Feliu, que consisteix a fer peregrinar aquesta estàtua de fusta de 1,80m i el *roll-up* pedagògic elaborat per Gorretti Pomé a les escoles. L'obra va ser exposada a Sant Pau del Camp fa dos anys i va formar part de la pregària inicial a la passada Jornada de Pastoral Educativa de la FECC. L'estàtua —certament d'una duresa estètica notable i lluny de les edulcorades “matèries-maria”— ens atansa a Maria com a figura intercessora dels precs de la humanitat sofrent

envers la divinitat, sent susceptible així de ser incorporada en diverses situacions d'aprenentatge, com ara el treball sobre el fet migratori, els escenaris de guerra o els ODS.

Finalment, no podem acabar aquest breu vincle educacional-marià sense fer esment al Pacte Educatiu Global (PEG) del papa Francesc. Posar la persona al centre, escoltar a les noves generacions o promoure a la dona —per citar tres dels set compromisos del PEG— prenen més força quan es miren des de l'òptica de Maria; centrada en la persona del seu Fill, atenta a les peticions dels joves esposos, o promovent el Regne de Déu des de l'encontre amb les altres dones coprotagonistes del Regne. ■

**PATRICIA ANTONÍN
GARCÍA-MAURIÑO**

Professora del grau en
Psicologia i psicòloga del Servei
d'Atenció Psicològica de la
Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

Viure en la veritat

El coneixement personal es pot definir com la relació correcta entre el que l'individu és i el que creu que és

A ningú se li escapa que l'ésser humà, per realitzar-se plenament, ha de recórrer un camí de creixement que passa irremeiablement per l'autoconeixement.

Des de la psicologia, el coneixement personal es pot definir com la relació correcta entre el que l'individu és i el que creu que és. Consisteix, doncs, en un coneixement veritable, perquè la realitat i el coneixement s'adeqüen.

Per avaluar aquesta introspecció, solem tenir en compte la relació entre el que l'individu creu que és i el que d'altres diuen que és, identificant-ne les diferències. Aquesta teoria seria la manera més senzilla de procedir, però: quins elements cal que consideri el psicòleg per afirmar que una persona posseeix un bon co-

neixement de si mateixa? N'hi ha que afirmen que qui es coneix els propis defectes tendeix a no projectar les seves faltes en els altres, són més bons jutges de les conductes alienes i són més fàcilment acceptats pels altres.

La tasca d'introspecció és àrdua. De vegades, pot generar rebuig en persones amb tendència a fugir de les dificultats. La por de conèixer la realitat sobre un mateix pot impedir que ens endinsem en la pròpia identitat. Mantenir una actitud evitativa davant d'allò negatiu d'un mateix pot suposar també un gran obstacle per a la formació d'una personalitat asentada en la veritat. Qui s'ancora en el temor anul·la la seva pròpia tendència al creixement i queda sotmès a una mena de paràlisi psicològica, provocada per l'avversió a la veritat.

Davant d'això, els psicòlegs catòlics tenim un paper essencial. Recuperar el desig de coneixement de la realitat com a tal, tan propi de la naturalesa humana, serà un punt clau en el camí psicoterapèutic. Prescindir d'aquest procés personal repercutirà negativament en el desenvolupament ètic i psicològic de l'home, perquè el més natural de l'ésser humà és l'obertura de la seva raó a la veritat i, molt especialment, a la veritat sobre si mateix.

En la nostra tasca diària, els qui carreguem la responsabilitat d'acompanyar la persona sofrent en el seu procés de guariment, hem d'acudir al qui és el Camí, la Veritat i la Vida, implorant per als nostres pacients i per a nosaltres mateixos la gràcia de viure en la Veritat que ens farà lliures. ■

MADAGASCAR AL COR

Malària 40 treballa per ajudar les persones més desfavorides, especialment la infància

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Fotos: Malària 40

La paraula 'malària' ens queda llunyana perquè la malària es va erradicar al nostre país fa més de 50 anys. És una malaltia que tenim molt oblidada i molt superada. Però hem de veure que, a la resta del món, com a Madagascar, està molt viva. És sinònim de mort, perquè els nens i nenes de Madagascar moren per la picada d'un mosquit. I això és molt greu." Són declaracions de Cristina Cama, presidenta de Malària 40 (www.malaria40.org), al programa *Fabricació pròpia* de Ràdio Estel.

Malària 40 és una organització sense afany de lucre que fa projectes de cooperació i desenvolupament a Madagascar, i projectes

de sensibilització i voluntariat al nostre país. Aquesta ONG es dedica sobretot a l'atenció a la infància, en els camps de la salut, l'educació i el desenvolupament social.

Cristina Cama està enamorada de Madagascar, "una illa molt oblidada i que és un paradís", confessa. Ella va anar a aquesta illa paradisiàca a buscar les seves filles (les seves quatre filles són nascudes a Madagascar) i en arribar-hi va experimentar una gran impressió: "Em vaig trobar un país preciós, meravellós, amb una natura, amb una fauna única... però també em vaig trobar amb una pobresa que em va impactar, em va arribar al cor i ja no vaig poder mirar cap a una altra banda."

Inicialment, Malària 40 va néixer com un projecte solidari de Cooperació Vicenciana per al Desenvolupament per recaptar fons per proporcionar gratuïtament el tractament als nens i nenes malalts de malària mitjançant els dispensaris mèdics gestionats per les Filles de la Caritat a Madagascar.

Com explica Cama, "amb 40 euros es pot sufragar el tractament d'un nen perquè no mori d'aquesta malaltia". Les Filles de la Caritat i els pares Paüls que treballen a Ma-

dagascar compartien amb la Cristina les problemàtiques i necessitats del dia a dia, i la presidenta de Malària 40 es va adonar que calia fer-hi més. I el que va començar com un projecte solidari va fer el salt per convertir-se en ONG amb programes als camps de la salut, l'educació i el desenvolupament social. "Tenim aquestes tres branques d'actuació", comenta Cristina Cama, "perquè passi el que passi, amb els nostres recursos, puguem atendre les necessitats de Madagascar, en especial de la infància".

MISSIONS VICENCIANES

A la presidenta de Malària 40 se li il·lumina el rostre quan recorda alguns noms: sor Olga, sor Juliette, el pare Fermín... "Són Filles de la Caritat i pares Paüls que van arribar a Madagascar amb la seva obra de missió vicenciana. Són homes i dones increïbles, que cada dia fan 'miracles'. Són persones molt estimades i molt reconegudes perquè dediquen la seva vida a ajudar els més pobres. Hi són, però necessiten diners per dur a terme la seva obra."

I aquí és on Malària 40 fa seus aquests projectes vicencians. Una de les actuacions que fa l'ONG és

Cristina Cama,
una enamorada
de Madagascar
i de la seva gent.

la construcció de pous. “Una part de Madagascar”, comenta la seva presidenta, “pateix molt per la sequera. Passa mesos sense tenir aigua, on cal recórrer quilòmetres i quilòmetres per arribar fins a un toll gairebé sec i amb una aigua de color marró”.

Per això, per a Malària 40 és una prioritat construir pous i al·lubs perquè la sequera provoca fam. També, destaca Cama, “tenim menjadors socials on atensem més de 1.000 nens cada dia. Un altre projecte és donar feina a la gent perquè no esdevingui captaire i pugui ser dignificada. El projecte consisteix en el fet que les persones puguin tenir una feina i amb aquests diners pagar els estudis dels seus fills”.

Cristina Cama és conscient que Madagascar ens queda molt lluny,

tant geogràficament com emocionalment. “De vegades”, reflexiona, “la gent pot pensar que els diners no arriben als projectes, però puc assegurar que des de Malària 40 hi arriba el 100% dels diners. Cada euro que rebem és un euro que s’envia. Per a nosaltres, la transparència és imprescindible”.

Malària 40 fa tot el possible per ajudar Madagascar i per apropar la seva realitat a la nostra societat. Per això, fa diferents activitats de sensibilització, des de tallers a escoles a sopars benèfics. “En el darrer sopar solidari”, recorda Cristina Cama, “vam recaptar més de 4.000 euros, cosa que suposa que més de 100 nens podran rebre el tractament de la malària. Per a nosaltres, això és al·lucinant i és molt important”. ■

CRISTINA CAMA

“Vaig veure una pobresa que em va impactar, em va arribar al cor i ja no vaig poder mirar cap a una altra banda”

“Les Filles de la Caritat i els pares Paüls són homes i dones increïbles, que cada dia fan ‘miracles’”

“Una part de Madagascar passa mesos sense aigua, on cal recórrer quilòmetres i quilòmetres per arribar fins a un toll gairebé sec”

Escola reconstruïda al poblat d'Ambatoraty (regió de l'Androy).

Menjador social de Tanjombato (Antananarivo).

*Unes
vacances
plenes
d'atencions*

ESTADES TEMPORALS

Residència per a la gent gran

- Vida activa
- Oci i teràpies
- Benestar

DomusVi Claret

📍 C/ de St. Antoni Maria Claret, 200,
L'Eixample - Barcelona

Tel. 93 446 33 20
domusvi.es

DomusVi
Compartint humanitat

Qui vulgui seguir Jesús haurà de ser molt intel·ligent, perquè haurà de treballar i fer el bé “sense esperar res a canvi”

Vocacions de cabdill

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, sovint s'ha parlat de l'obscuritat de la fe. Però, a voltes, la caritat encara és més obscura. Si la fe és creure el que no veiem, la caritat és estimar fins i tot el qui no és amable. Per la caritat hem de descobrir la imatge de Déu en molts que la tenen emmascarada. La caritat ens fa fer molts passos a les fosques, perquè ens obliga a confiar en la bondat amagada i quasi introbable del qui és dolent.

Són dificultats típicament evangèliques. Jesús ens diu repetidament que, entre cristians, la caritat és per servir: “Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servi-

dor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots” (Mc 10,43-44). En canvi, els apòstols Jaume i Joan li havien vingut amb aquesta cantarella: “Mestre, voldríem que ens concedissis el que et demanarem [...]. Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra” (Mc 10,35.37). Davant la decidida vocació de cabdill que senten els seus deixebles, Jesús es mostra inflexible i els dona la gran lliçó de política cristiana. Volen manar? Tenen l'audàcia d'aspirar als càrrecs més alts? Molt bé, però que sàpiguen abans el veritable sentit d'aquests mots en el vocabulari evangèlic: “El Fill de l'home [...] no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom” (Mc 10,45).

Les mires dels deixebles són les del món. És l'ambició de poder, de ser més que els altres. Però aquesta ambició de voler ser els primers és reprobable. Els deixebles no veuen “les coses com Déu, sinó com els homes” (Mt 16,23). Com afirmava sant Joan Crisòstom tot comentant el missatge de Jesús, “és de pagans desitjar els alts càrrecs” (*In Math.*, 65). El cristià veurà en el Senyor un model de servidor. El Crist és enmig de nosaltres “com el qui serveix” (Lc 22,27). És l'amo que fa seure els criats

a taula i es posa a servir-los (cf. Lc 12,37). És el Mestre que renta els peus als deixebles (cf. Jn 13,5).

I el que costa més d'acceptar és que nosaltres hàgim de fer igual. Fer-nos servents dels altres? Exigir d'una autoritat que serveixi humilment els súbdits —que poden ser dolents—, no seria, en el fons, com voler confiar al lladre la clau de la caixa o com donar als llops carta de ciutadania dintre el ramat? Aquestes són les preguntes que molts es fan. Però aquesta no és la lògica de l'Evangeli. Qui vulgui seguir Jesús haurà de ser molt intel·ligent, perquè haurà de treballar i fer el bé “sense esperar res a canvi” (Lc 6,35) i, al mateix temps, haurà de ponderar molt bé les diverses situacions, ja que no sempre li serà permès d'escollir els mitjans més fàcils. És ben clar que no podrà desviar-se mai del programa de Jesús, segons el qual —com afirma sant Pau parlant d'ell mateix— el lliure “que no era esclau de ningú” s'ha “fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui” (1Co 9,19). I, normalment, el just paga pels pecadors, o el qui intenta fer el bé paga ben sovint els plats trencats. Sí, la caritat cristiana sovint és fosca, perquè és l'acte del creient que dona una campanada i espera que fins i tot trobi ressò en els cors dels sords.

Ben vostre. ■

Sens dubte, diem que els 500 anys d'història de la parròquia de Sant Llorenç i els 20 de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat són obra de la Trinitat

Església i Trinitat

AGUSTÍ CORTÉS SORIANO

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Les nostres celebracions festives tenen un doble sentit. Un, que compartim amb la societat i la cultura humana: són les festes i cerimònies que recorden uns fets de la història social, que a més de desenvolupar el sentit lúdic, reafirmen la identitat del col·lectiu i els lligams entre els seus membres.

Nosaltres fem quelcom semblant. Però ho fem en un sentit més profund i compromès. Nosaltres fem litúrgia, que a més de ser memòria, reafirmació d'identitat, experiència de germanor, és acció de l'Esperit, pregària de l'Església, expressió de la bellesa del Misteri, celebració del Poble de Déu en camí.

Sens dubte, molta gent no arri-

barà més enllà d'aquest significat superficial. Però voldríem aprofitar aquest regal que el Senyor ens fa, de poder celebrar dues efemèrides importants en un mateix dia: els 500 anys d'història de la parròquia de Sant Llorenç i els 20 anys de la creació de la catedral d'ençà que es va crear la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat en aquest mateix temple que aleshores només era parroquial.

Un altre coincidència providencial ve a confirmar aquesta visió profunda de la festa: el mateix dia l'Església celebra el primer i gran misteri de la nostra fe que és la Trinitat. En aquesta celebració l'Església "toca el cor de Déu" i per dir-ho així, experimenta el seu sentit, la seva font, la seva essència, el seu model i la seva esperança.

Si creiem en la Trinitat hem de creure en l'Església, que en procedeix. L'Església és misteri perquè en néixer del cor de la Trinitat és també misteri.

Si no existís la Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, l'Església no seria més que una associació, un poble políticament constituït, un club d'afició, un grup d'acció transformadora, etc.

Si no poguéssim mirar la Trinitat, no coneixeríem l'amor més perfecte, aquell que és el cor de Déu i del qual procedeix l'Església. Ella mira d'imitar-lo de lluny amb afectes i esforços de comunió interna entre els seus membres.

Si no ho hagués fet la Trinitat, l'Església seria quelcom impossible.

Anem més enllà. Tot és obra de la Trinitat. Sens dubte, diem que els 500 anys d'història de la parròquia de Sant Llorenç i els 20 de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat són obra de la Trinitat. A més la Trinitat ha estat sempre l'horitzó dels fidels que en moments de crisi, en moments d'oblit de Déu i divisió, els fidels sempre han pogut mirar el lloc on es porta a terme l'amor i la comunió més perfectes.

Assumim el nostre temple catedralici, com a testimoni de la història que Déu amor trinitari, ha fet per a nosaltres, els qui han fet camí durant tants anys i els qui seguim peregrinant, gran Poble diocesà.

Amb alegria compartida, donem gràcies al Pare, origen de tot bé, al Fill, salvador i germà i a l'Esperit d'amor que a tots ens fa u. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Per què la lectura fonamentalista de la Bíblia és tan perillosa?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Comencem dient de manera ben senzilla què és la lectura fonamentalista de la Bíblia. D'entrada, des d'una primera mirada que en descobreix l'aspecte més formal, allò que emergeix a la superfície i, per tant, queda més a la vista, podem relacionar la lectura fonamentalista amb la lectura i interpretació literal de la Bíblia.

Aquest aspecte primari, analitzat amb més detall, ens condueix a altres aspectes encara més importants, greus i preocupants: es concep la inspiració divina com si Déu anul·lés completament les circumstàncies de l'autor humà, la seva societat, cultura i llenguatge; més encara, s'interpreta des d'una cosmologia tan estreta que, prenent mostrar la grandesa de Déu, el que fa és empetitir-lo o portar-lo fins a extrems ridículs.

Perquè si la nostra lectura fos fonamentalista i, per tant, estrictament literal... d'on surt la dona que coneixerà Caïn a l'exili? I realment, Noè va poder trobar prou temps abans del Diluvi per fer la volta al món i portar a l'arca girafes, hipopòtams, pumes, ossos rentadors o linxs?

Però pitjor encara, i molt més greu, és que tot aboca irremeiablement a unes actituds doctrinàries rígides, incapaces de discernir. Així ho denuncia el document de la Pontifícia Comissió Bíblica *La interpretació de la Bíblia en l'Església* (1993), que afirma que la lectura fonamentalista és perillosa, titllant-la de "forma de suïcidi del pensament".

Aquest document porta la firma aprovatòria del cardenal Joseph Ratzinger, aleshores prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, que anys més tard faria seu, ja com a papa Benet XVI, aquest contingut en la seva exhortació apostòlica *Verbum Domini* (2010).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

La Santíssima Trinitat: confessió de fe

MN. MARCOS
ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Els Apòstols i els evangelistes van generar una rica varietat literària per comunicar-nos l'experiència pasqual de Jesús. Una d'elles és el resum o sumari. Avui en tenim un: sant Mateu ens fa un resum idoni de l'impacte que Jesús ressuscitat va generar en els primers cristians. Fixem-nos-hi bé.

Primer, *la paradoxa de les nostres ferides personals*. Els Onze són els escollits per Jesucrist per ser signe visible de la restauració que Déu vol fer de l'aliança perpètua del Senyor amb la humanitat a través de l'Israel bíblic. Com Israel, també ara els membres més propers de Crist porten una ferida, la traïció d'un dels íntims del Senyor, signe del perdó que Déu vol oferir-nos.

Segon, *l'adoració i el dubte*. La vida present, marcada per la fe en nostre Senyor, no significa que estigui totalment resolta. Creure en Déu inclou tot un procés personal d'aprofundiment i de creixement espiritual. Aquest creixement suposa alegria, adhesiu espiritual, i també reconeixement de la pròpia feblesa. Quan confessem Déu i Jesucrist, també

confessem la nostra feblesa i petitesse. Això també és un do de Pentecosta, l'inici d'una transformació social que canvia el món.

Tercer, *la importància dels sacraments*. Jesús, ressuscitat i en el cel, ens ha conferit l'Esperit Sant, que dona eficàcia i força vida als membres de l'Església i de la humanitat gràcies als sacraments. Cada cop que els celebrem, Déu es fa present. Quan creiem en la Trinitat, celebrem i confessem la nostra fe en els sacraments.

Finalment, *proximitat espiritual i consol*. Jesús promet als apòstols, els primers membres de l'Església apostòlica, i per extensió avui a tots nosaltres, que no estem sols, que cada cop que confessen la Santíssima Trinitat, confessem que no estem sols, i que la proximitat i providència de Déu és certa, sobretot en els moments més importants de la nostra vida.

En definitiva, avui confessem la Santíssima Trinitat, creiem en Déu, esperem en Ell, l'estimem i confiem en Déu que, en Jesús, ens mostra el camí vers la plenitud, en el cel. Felicitada de la Santíssima Trinitat. ■

Santíssima Trinitat

Lectura primera

Dt 4,32-34.39-40

*El Senyor és l'únic Déu:
ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no
n'hi ha d'altre*

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: “Recorre totes les èpoques que t’han precedit, des del dia que Déu creà l’home sobre la terra; investiga d’un cap a l’altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s’ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d’enmig del foc, com tu l’has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s’ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d’un altre, combatent contra l’opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l’únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baixa la terra no n’hi ha d’altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.”

Evangelí

Mt 28,16-20

*Bategeu-los en el nom del Pare,
del Fill i de l'Esperit Sant*

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor. R.

*R. Feliç el poble que el Senyor s'ha
escollit per heretat.*

La paraula del Senyor ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'es-
telada;
a una paraula seva, tot comença,
a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el
veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el
Senyor,
auxili nostre i escut que ens prote-
geix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens
deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem
en vós. R.

Lectura de l'evangelí segons sant
Mateu

En aquell temps, els onze deixebles
se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya
que Jesús els havia indicat. En veure'l es
prosternaren. Alguns, però, dubtaren.

Lectura segona

Rm 8,14-17

*Heu rebut un Esperit que ens ha fet fills
i ens fa cridar: "Abbà, Pare!"*

Lectura de la carta de sant Pau als
cristians de Roma

Germans, tots els qui viuen por-
tats per l'Esperit de Déu són els fills
de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut
pas un esperit d'esclaus que us faci
viure una altra vegada en el temor,
sinó un esperit que ens ha fet fills
i ens fa cridar: “Abbà, Pare!” Així
l'Esperit s'uneix al nostre esperit
per donar testimoni que som fills de
Déu. I si som fills, també som hereus:
hereus de Déu i hereus amb Crist, ja
que sofrim amb ell per arribar a ser
glorificats amb ell.

Al·leluia

*Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant,
a Déu que és que era i que ha de venir*

Jesús s'hi acostà i els digué: “Déu m’ha
donat plena autoritat al cel i a la terra.
Aneu a convertir tots els pobles, bate-
geu-los en el nom del Pare, del Fill i de
l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar
tot el que jo us he manat. Jo seré amb vos-
altres cada dia fins a la fi del món.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Maig

26. DIUMENGE

Santíssima Trinitat (S), *Blanc*. Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20
SANTORAL: Eleuteri, p. i mr.; Felip Neri, fund.; Quadrat, mr.; Zacaries, b.

27. DILLUNS

Fèria, *Verd*. O bé, **sant Agustí de Canterbury, b.** (ML), *Blanc*. Lectures: 1 Pere 1,3-9 / Salm 110 / Marc 10,17-27. A Sant Feliu de Llobregat: **dedicació de l'església catedral** (S i F), *Blanc*. A Barcelona i Vic: **beat Josep Tous i Soler, prev.** (ML), *Blanc*
SANTORAL: Berenguer, mjo.; Juli, mr.

28. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Pere 1,10-16 / Salm 97 / Marc 10,28-31. A Lleida: **dedicació de l'església catedral** (S i F), *Blanc*. A Sant Feliu de Llobregat: **sant Felip Neri, prev.** (MO), *Blanc*. A Urgell i Solsona: **sant Just, b.** (MO i ML), *Blanc*
SANTORAL: Emili, mr.; Germà, b.; Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

29. DIMECRES

Fèria, *Verd*. O bé, **sant Pau VI, p.** (ML), *Blanc*. Lectures: 1 Pere 1,18-25 / Salm

147 / Marc 10,32-45. A Tortosa: **sant Pere Màrtir Sans i Jordà, b. i mr.** (ML), *Vermell*

SANTORAL: beat Fèlix de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà, mr.

30. DIJOUS

Fèria, *Verd*. O bé, **sant Ferran** (ML), *Blanc*. Lectures: 1 Pere 2,2-5.9-12 / Salm 99 / Marc 10,46-52. A Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Vic: **beat Pere Tarrés, prev.** (ML), *Blanc*
SANTORAL: beata Baptista de Varano, vg.; Emília; Joana d'Arc, vg.

31. DIVENDRES

Visitació de la Benaurada Verge Maria (F), *Blanc*. Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Lluç 1,39-56
SANTORAL: Pasqual, diac.; Peronella, vg.

Juny

1. DISSABTE

Sant Justí, mr. (MO), *Vermell*. Lectures: Judes 17,20-25 / Salm 62 / Marc 11,27-33
SANTORAL: Flor, mr.; Ignasi, ab.; Laura, vg.

El Sant 31 de maig

Peronella, màrtir

Tot i que fins al segle XVII molts consideraven santa Peronella com la filla de sant Pere, des d'aquell moment es va entendre que era només una filla espiritual, és a dir, consagrada al seu servei. Les històries trobades en els escrits de sant Marcel (i explicades també a la llegenda àuria) diuen que era descendent de la família de Vespasià, i la descriuen com una màrtir, que va sofrir una greu malaltia durant molts anys que va superar gràcies a la intercessió de Pere, que la va curar. Durant el papat de Sirici

(384-399), es va construir una basílica en el lloc de la seva tomba, i al segle VIII, Gregori III va establir un lloc d'oració pública en aquesta mateixa basílica, i va decidir traslladar les seves relíquies amb les de sant Pere. Carlemany, també considerat fill adoptiu de Pere, va considerar Peronella com la seva germana i és per aquest motiu que la seva capella es va convertir també en la capella dels reis de França. El seu emblema, de la mateixa manera que ho és el de sant Pere, és un joc de claus. ■

CONSOL MUÑOZ
Franciscana missionera

Es tracta d'un ritu breu i senzill, però ple de sensibilitat i amor cap als malalts sofrents de la comunitat eclesial

Benedicció dels malalts

Ja des dels inicis de l'era cristiana, la comunitat va veure necessària la pregària en favor dels seus membres malalts, com ho tenim demostrat a la carta de Jaume: "Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell" (5,14).

L'Església, a més de la celebració del sagrament de la Unció dels malalts, té instituïda, al Llibre de benediccions, la celebració de la Benedicció dels malalts; ritu breu i senzill, però ple de sensibilitat i amor cap als malalts sofrents de la comunitat eclesial, on es posa de manifest la cura de Crist i de l'Església envers ells.

Transcriu una pregària de benedicció:

"Senyor, Déu nostre,
que enviàreu al món el vostre Fill
perquè suportés els nostres patiments
i aguantés el nostre dolor,
us demanem pels nostres germans malalts;
doneu-los paciència i fortalesa, reanimeu-los l'esperança;
que, amb la vostra benedicció, arribin a superar la malaltia
i, amb la vostra ajuda, assoleixin un restabliment complet.
Per Crist, senyor Nostre."

És una pregària esperançadora. Pri-

mer ens fa reflexionar sobre allò que tan sovint hem llegit i meditat: que el Fill de Déu va ser enviat al món "perquè suportés els nostres patiments i aguantés el nostre dolor"; així el malalt es veu acompanyat, en el seu dolor, per Jesucrist mateix. A continuació es demana per al malalt paciència, fortalesa, esperança, la superació de la malaltia i el restabliment complet.

Observem que el que destaca en aquesta pregària és la teologia de la confiança i l'esperança, en l'acció acompanyant i curativa del Senyor.

Com no podia ser d'altra manera, després de la pregària de benedicció, es convida tots els presents a invocar la protecció de Maria, mare de Déu, "Salut dels malalts", recitant, o cantant, una antífona mariana, com per exemple: "Sota la vostra protecció ens acollim" o bé la *Salve*.

Seria desitjable que la celebració de benedicció es fes amb la participació dels membres de la comunitat, o de familiars, o, si és el cas d'un centre sanitari, amb la presència de personal del centre, per manifestar així més estesa la preocupació de l'Església envers els seus membres malalts.

Constatant la riquesa que comporten, hauríem de celebrar les benediccions considerant-les com a accions importants, per donar sentit de fe a les realitats quotidianes de la vida i com a companyia en el nostre peregrinar diari. ■

Llibre sobre l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem

Àngel Almazan

Ramon Muntada i Pilarín Bayés, durant l'acte.

ALEIX CALLE PADULLÉS

El 15 de març la Casa de Cultura de Girona va acollir la presentació de la *Crònica històrica de l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem* (OESSJ), a càrrec del lloctinent de l'Orde per Espanya Oriental, Joan Carles de Balle. L'obra ha estat escrita pel cavaller comanador Ramon Muntada i il·lustrada per la dibuixant Pilarín Bayés, en el marc del 130è aniversari d'aquesta lloctinència.

Sota una distribució cronològica de l'obra, Muntada sintetitza els diversos pontífexs i grans mestres de l'Orde en el pas de les centúries. Des dels orígens, amb la reconquesta de Jerusalem a mans de Godofreu de Bouillon, fins a l'estructuració actual de l'Orde, amb un paper essencial dels cavallers i dames per al culte cristià a Terra Santa, passant per la restitució d'una organització cavalleresca cristiana del regne de Jerusalem. Amb gran encert, Muntada narra les vicissituds dels temps medievals i moderns, i la

renovació de l'organisme a mans de Pius IX. A més d'apropar-lo als infants i a tots els públics amb les seves atractives il·lustracions, el llibre configura, com explica Bayés, una espiritualitat solemne redescoberta en els edificis i habitants de la terra de Jesús. Presenta als joves la meritòria tasca social i humanitària que caracteritza una organització d'arrelada trajectòria històrica, de vigorosa vigència present, amb la proximitat fraterna dels cristians del Patriarcat Llatí de Jerusalem.

De Balle va ressaltar l'equitativitat de l'Orde i l'amalgama entre la transparent gestió econòmicoadministrativa (l'ajuda pastoral i formativa amb 88 rectors i 55 parròquies, 41 escoles i servei a 19.000 estudiants) i la tradició històrica present en la indumentària i la litúrgia cerimoniosa.

L'OESSJ està adscrita a la Santa Seu com a ens jurídic pontifici i vaticà; així el cap suprem, el Sant Pare, delega les seves funcions en un cardenal com a gran mestre. La viabilitat del projecte en forma de llibre ha estat possible gràcies a l'autor i la il·lustradora, sota l'empara del Gran Magisteri de l'Orde i de les lloctinències d'Espanya Oriental i Occidental. Muntada aconsegueix enfocar el seu text amb una visió general. En aquest moment es troba en català, castellà i anglès, i obert a altres possibles traduccions en un futur.

L'acte pren un to divulgatiu de la pervivència històrica del OESSJ i reafirma la necessitat d'ajudar i preservar els cristians de Terra Santa, en minoria, com a pedres vives de Jerusalem. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

**No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

“Proclameu el misteri de la fe”

L'eucaristia és el sagrament més important dels cristians. Personalment, em quedo amb unes paraules que m'impacten moltíssim. Un cop el celebrant de l'eucaristia ha consagrat el pa i el vi a l'altar, diu: “Proclameu el misteri de la fe.” Aquestes paraules arriben al cor. Crist s'ha fet present amb el seu cos i la seva sang. Són unes paraules molt boniques. En aquest moment celebrem la resurrecció de Crist Salvador. És la victòria, l'al·leluia. La mort no és el final. Crist ha vençut la mort i ha ressuscitat. Aquest és el misteri de la fe i el proclamem amb força.

Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús. El regal que ens va deixar Jesús la nit de Dijous Sant, amb el seu cos i la seva sang.

Som al mes de maig, mes de Maria. Que Santa Maria de Brians us protegeixi a tots i us beneeixi sempre.

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ
Mòdul 5 – Brians II

Enhorabona, Jordi Graupera!

El filòsof Jordi Graupera al seu llibre *Estimaràs Déu sobre totes les coses*, dins de la col·lecció *Deu Manaments*, de Fragmenta Editorial, comenta que

“les coses s'erosionen, les amistats es moren i el desig acaba”. Experiència de la qual parteix per explicar com la ment humana cerca patrons permanents i previsibles en un procés de comprensió i de control de la realitat que hauria donat lloc a diverses formes d'expressió religioses.

Graupera exposa, a més, l'origen històric del monoteisme —allò que va desterrar, allò que va imposar i també allò que va perdre pel camí—, i narra tota la sèrie d'obstacles d'un amor que apunta cap a la transcendència.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

La recerca de la pau

La diplomàcia vaticana i la recerca de la pau és l'art i la pràctica de negociar i gestionar relacions. La paraula per transmetre riquesa, bondat, saviesa i amor és un dels vincles fonamentals per a la comunicació humana.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

“Missió Desperta” i “Missió País”

“Missió Desperta” avança per les diferents diòcesis d'Andalusia. És la continuació de “Missió País”. A “Missió País” hi participen joves universitaris, mentre que a “Missió Desperta” ho fan els joves que ja han acabat els estudis i s'han incorporat al mercat laboral. “Missió País” sol missionar a les parròquies durant tres anys i un cop acabada la missió es pot continuar amb els missioners de “Missió Desperta”. Enguany gairebé un centenar de joves han aprofitat el pont del Primer de Maig per missionar per diferents parròquies.

Els joves que participen en aquests projectes han estat tot un regal i una sorpresa per als nostres pobles. Al matí, visitaven residències d'ancians, protagonitzaven trobades amb les persones que viuen en soledat, visitaven també els col·legis. A la tarda, feien recessos, participaven en les Eucaristies de les parròquies, celebraven reunions amb gent jove animant-la a cercar i viure els valors del Regne: veritat, amor, justícia i llibertat. “Missió Desperta” vol portar una alenada d'aire fresc als joves, a totes les persones que busquen paisatges nous que valguin la pena per fer de les seves vides una “vida reeixida”. “Pretenem”, han manifestat, “portar Déu als altres, però d'una forma senzilla, col·loquial, molt fàcil d'entendre, amb la nostra paraula propera i amb el nostre propi testimoni, amb els nostres gestos més bonics.”

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“El Crist de Dalí a Roma”

Aquesta exposició es pot visitar a l'església de San Marcello al Corso

El quadre “Crist de Portlligat”, de Salvador Dalí, convida a l'oració i a la reflexió.

MERCÈ ALONSO
Corresponsal a Roma

La figura del Crist sembla emergir de la foscor cap a la llum, oferint una visió celestial, redemptora i esperançadora.

A la ciutat de Bernini i Miquel Àngel, en el bressol del Renaixement i del Barroc, despunta una pinzellada de surrealisme. D'entre tota la gent que recorre el carrer amunt i avall a la cerca d'un *gelatto*, d'un comerç o amb la melodia de fons d'un músic de carrer italià, n' emergeix un aire familiar: una obra de Salvador Dalí, l'artista de Figueres, en el cor de Roma, a l'església de San Marcello al Corso, protagonitzant l'exposició *El Crist de Dalí a Roma*.

Estracta d'una iniciativa promociionada pel Dicasteri per a l'Evangelització que, en preparació per al Jubileu 2025, l'Any Sant, vol prendre l'art i la cultura com a eines d'apropament a la figura de Crist. És, així, el *Crist de Portlligat* —o *Crist de sant Joan de la Creu*— la peça central d'aquesta mostra, una obra del 1951 que manté l'univers de Dalí, però que alhora convida a l'oració i a la reflexió. Tal com expressa Mons. Rino Fisichella,

proprefecte del Dicasteri per a l'Evangelització, “és una joia pensar que tants turistes i romans puguin venir a veure aquesta obra, perquè la bellesa inspira l'estat d'ànim”.

Però, per què Salvador Dalí i per què el *Crist de Portlligat*? En paraules de Don Alessio Geretti, responsable de les mostres d'art en preparació al Jubileu, “Dalí és un cristià irregular, però que té la seguretat que Déu existeix. A més a més, s'apropa a tanta gent que viu el nostre temps, que saben que el Senyor és la nostra font d'esperança, però que els fa mandra tenir un contacte constant amb el Crist. Aquest quadre pot ajudar a encendre una esperança i una fe que potser havia quedat apagada”.

La pintura de Dalí compta amb la figura d'un Crist a la creu que es posiciona en el centre del quadre com a eix central de la humanitat. Una figura de Jesús que, per amor, està a la creu, i porta la llum allà on hi havia hagut foscor. També, crida especialment l'atenció el paisat-

ge de Portlligat, il·luminat, perquè ja ha arribat allà la salvació, la llum de Crist.

D'altra banda, Don Alessio Geretti explica que "Dalí és hereu de la cultura i la fe catalana que, encara que no la practiqui, té aquella nostàlgia de la bellesa de Crist". I afegeix que "a Catalunya, la bellesa espiritual pren forma, i això ho veiem en algunes de les obres de Dalí, però també amb l'arquitectura de Gaudí, per exemple".

SANT JOAN DE LA CREU

Cal remarcar, per això, que la inspiració de Dalí a l'hora de compondre aquesta obra rau, especialment, en una persona: sant Joan de la Creu. Sant Joan era un home de fe i que, en la pregària, tenia dons sobrenaturals. Així, explica Geretti, com en un dels èxtasis que va viure el sant, quan va acabar, va prendre un tros de paper i es

va posar a dibuixar ràpidament el que havia vist. Va dibuixar Jesús vist des de dalt, ja que ell havia tingut aquesta experiència de veure-hi des de la mirada del Pare del Cel. Quan Dalí va veure aquesta imatge, va pensar: "Hi ha algú que és més surrealista que jo, que ha vist més que el que nosaltres hem vist mai."

De fet, una de les característiques que fan que aquesta exposició sigui única no només és el fet de trobar-se una imatge de Dalí en el bullici de Roma, sinó que al costat es troba aquest objecte amb el qual té una connexió profunda: el "dibuix-reliquia del Crist crucificat". Aquesta petita obra va ser realitzada pel sant al segle XVI. Ha estat preservada al monestir de l'Encarnació d'Àvila, i la seva història mística l'ha convertida en un objecte d'especial veneració. La juxtaposició d'aquestes dues obres, que mai no s'havien vist juntes, ofereix als espectadors una oportunitat única per explorar les interseccions entre l'art, la fe i la història.

Més enllà de la seva importància artística, és una exposició que també destaca per la seva rellevància temàtica. Un dels missatges clau que es vol transmetre és el de l'esperança cristiana, les paraules que més sintetitzen la butlla de convocatòria del Jubileu ordinari 2025, *Spes non confundit*, signada pel papa Francesc. Així, aquesta característica es troba present en la pintura de Dalí, ja que la figura del Crist sembla emergir de la foscor cap a la llum, oferint una visió celestial, redemptora i, per tant, esperançadora. Geretti expressa el següent: "Aquesta obra [de Dalí] és una síntesi perfecta de bellesa i de fe, amb un Crist que obre un paisatge ple de llum i pau dins de Portlligat. És exactament el camí d'esperança que el papa Francesc vol de cara al Jubileu." La mostra romandrà fins al 23 de juny oberta gratuïtament per a tots aquells que la vulguin veure. ■

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Setanta anys de l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat de Castellans

El periodista i historiador Jordi Curcó ha ofert una xerrada al voltant de l'aniversari

Jordi Curcó, acompanyat de Jesús Masip, col·laborador de la parròquia de Castellans, durant la seva ponència.

REDACCIÓ

L'ermita de la Mare de Déu de Montserrat de Castellans (les Garrigues) celebra el 70è aniversari de la seva construcció. Amb motiu de l'efemèride s'han organitzat diverses activitats. Així, la sala d'actes del Centre de Serveis de Castellans acull una exposició que recull fotografies que han aportat els veïns, amb imatges antigues de la construcció i inauguració de l'ermita, els primers anys de l'aplec i fins a l'actualitat. La mostra es completa amb uns bonics i acolorits dibuixos de l'ermita, fets pels infants de l'escola del poble.

Una altra activitat ha estat una xerrada a càrrec del periodista i historiador Jordi Curcó, amb arrels familiars al poble i autor del treball *Crònica històrica de l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat de Castellans*, premiat al Certamen Marià del 2003, dedicat a la Moreneta de Castellans i publicat l'any 2004 amb ocasió del 50è aniversari.

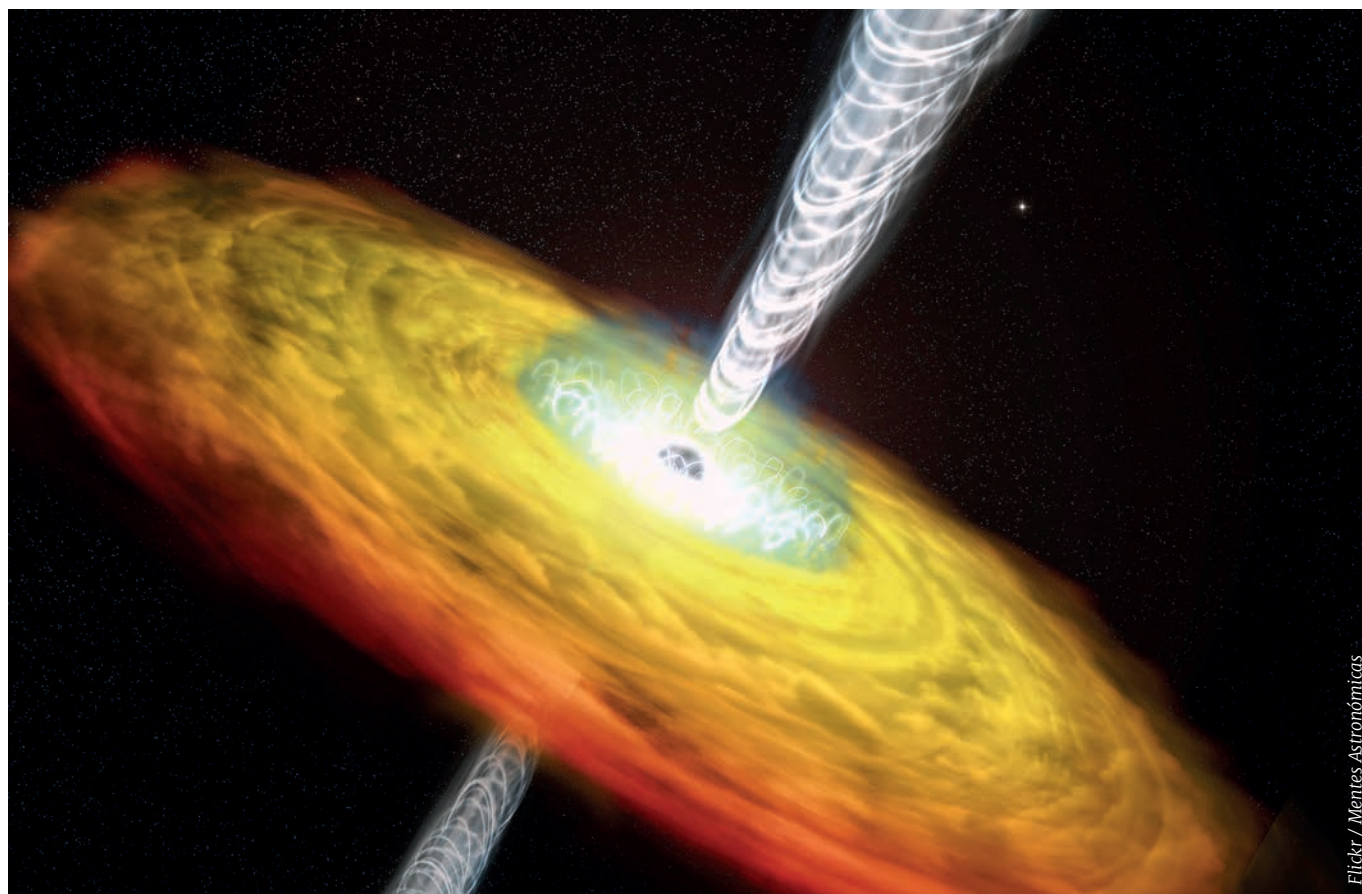
En la seva intervenció, la vigília de la festa de la patrona de Catalunya, Curcó va recordar vivències del poble i dels vilatans sobre la seva ermita "que, quan va ser construïda, van saber conjuminar esforços, sentiments i voluntats en una acció col·lectiva i valenta, en uns anys no gens fàcils". I va afegir: "Setanta anys després, l'ermita continua aplegant-nos al voltant seu i és bo

que ho celebrem, que en fem festa i alhora fer-ne memòria i apropar-la a tothom, perquè els grans recordin, els més joves coneguin i les futures generacions en puguin prendre nota."

Durant l'acte es va donar també la paraula al públic assistent per compartir records i vivències personals i familiars de l'ermita. Així mateix, Montserrat Farré va recitar la poesia *Pedres d'amor*, escrita per a la seva mare, Teresina Rebull, i premiada també en aquell Certamen Marià. L'acte, viscut amb molt de sentiment i emocions, va finalitzar amb el cant del *Virolai de Castellans*, amb tots els participants dempeus davant de la imatge de la Moreneta, que s'havia estat traslladada fins al lloc. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Un quàsar que intriga els astrònoms

Flickr / Mentres Astronòmicas

Els quàsars són uns astres especials, unes radiofonts quasi estel·lars molt potents.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Segurament ja coneixeu el terme *quàsar*. És una paraula que designa uns astres especials, unes radiofonts quasi estel·lars molt potents. Va ser l'astrofísic Hong-Yee Chiu qui va proposar designar-les "quàsars", cosa que s'ha acceptat. Aquests objectes astronòmics ja tenen una certa història. Ho explicàvem en el nostre llibre *Els astres i l'astrofísica. II Estrelles i galàxies* (Claret, 1992), al llarg de tres capítols.

El primer d'ells es va descobrir el 1960: la radiofont 3C48 és identificada amb una estrella, a simple vista normal, però que presenta un espectre molt especial, unes ratlles d'emissió molt amples que corresponen a una longitud d'ona inclassificable. Però el 1963 es desxifra el misteri: són ratlles de l'espectre de l'hidrogen desplaçades un 16%, cosa que denota, respecte de nosaltres, una velocitat d'allunyament de 47.000 km/s. Això vol dir que, segons el que sabem de l'expansió de l'univers, es troba a més de 2.000 anys llum de distància. No és una simple estrella, encara que en tingui l'aspecte; és una autèntica galàxia que, a més de tenir una lluminositat extraordinària, emet radiació en quantitat, provinent en gran part de l'acció del seu nucli, un forat negre descomunal. És de debò una "radiofont quasi estel·lar". Avui dia ja passen de més de 1.400 els objectes astronòmics catalogats amb aquest nom, pel fet de tenir característiques semblants.

La notícia que avui us haig de co-

municar és que el 19 de febrer passat uns astrònoms van publicar el resultat del seu estudi sobre el que, segons sembla, és el més lluminós dels quàsars, que té per nom J0529-4351. El forat negre del nucli té, segons els seus càlculs, una massa d'uns 17.000 milions de vegades la del nostre Sol. Es tractaria d'un forat negre molt voraç: la seva força atractiva l'hauria fet créixer amb l'assimilació contínua d'estrelles del seu voltant.

Això ha plantejat un interrogant. És que el Big Bang va generar només estrelles, de manera que les més massives s'anessin convertint en forats negres, o ja va esclatar amb una certa quantitat de forats negres? Perquè el nucli de J0529-4351 sembla que data del començament, havent-se fet tan massiu. Fa pensar, doncs, que molts forats negres ja van sorgir abans que les galàxies es formessin i van ser la llavor de les que es van formar al seu entorn. Així opina Christian Wolf, de la Universitat Australiana. Potser sí que caldrà esmenar l'esquema que se'n tenia... ■

TRADICIONS REMEIERES

L'herba de sant Joan

El pericó s'ha emprat tradicionalment com a digestiu, cicatritzant i antiinflamatori.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

L'hipericó o pericó (llat., *Hypericum perforatum*; cast., *hipérico*) és conegut popularment a casa nostra com a herba foradada o herba de Sant Joan. S'anomena herba foradada degut a una mena de glàndules olivesques que duu situades sota les fulles i que li donen un aspecte perforat si s'esguarden a contrallum. El pericó fa una flor groga de cinc pètals, molt vistosa, que sol florir entre els mesos de maig i agost, especialment entorn de la festa del naixement de sant Joan Baptista (24 de juny).

El pericó s'ha emprat tradicionalment com a digestiu, cicatritzant i antiinflamatori. D'aquesta planta encara se'n fa el popular oli de cop, macerant la flor dins d'alcohol. De l'oli de cop en parlà força extensament l'any 1592 el cèlebre apotecari fra Antoni Castell, que el 1585 recollí una recepta del Dr. Aparicio, apotecari al servei del rei Felip II, quan aquest passà per Montserrat: "*La flor del hypericón o perforata se ha de cojer unos quantos días dentro de Julio, que empiece a caer la primera flor, entre flor y grano, que entonces tiene más fuerza y macerándola en buen vino blanco 24 horas, se cueze luego a fuego lento y podrán trementina de abeto clara y polvos subtilísimos de encienço y myrra, y mezclése todo muy bien con la espátula*" (*Theórica y práctica de boticarios*, ff. 266-267).

L'herba de Sant Joan és una planta remeiera que creix abundantment als

prats no massa humits i a les vores dels camins. Per realitzar eficaçment les fregues amb l'oli de cop cal fer-les a contrapel per tal d'afavorir la penetració dels principis actius.

Els antics frares, per tal d'afavorir la digestió dels religiosos d'estómac delicat, elaboraven una mena de ratafia de pericó que solien fer d'aquesta manera: "*Con media onza de sumidas floridas de hipericón, las echarás en media azumbre de aguardiente junto con un limón cortado en rodajas, y así prepararás la ratafia o rosoli de hipericón. Durante un par de semanas lo tendrás dentro de una botella bien tapada y la removerás a menudo. Después lo colarás y añadiendo un poco de miel, de esta ratafia podrás dar un vasito a los enfermos después de comer*" (APCC, *Recetario*, s. f.). A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, del matafoc que, també, és una herba remeiera que gaudí d'una gran acceptació popular. ■

RAMIRO GONZÁLEZ COUGIL

En torno al misterio, su celebración y vida
CPL, 2024,
288 pàg.

En aquest treball, que se centra en el misteri de Crist, se sintetitza la fe rebuda i professada, la litúrgia en pregària i la catequesi mistagògica. Amb aquestes realitats, es camina cap al misteri per entrar-hi i transmetre'l als altres.

ANTON MONNER

50 aniversari (1974-2023). Romeries de la Terra Alta a Montserrat
Arxiprestat de la Terra Alta, 2024, 76 pàg.

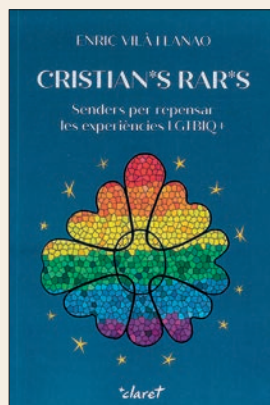
Recull de les cinc dècades de romeries de la Terra Alta al monestir de Montserrat, on destaquen dos noms que van inspirar aquesta gran iniciativa: Mn. Miquel Romero i Mn. Joan Baptista Manyà.

FERNANDO CORDERO

El tren azul
San Pablo, 2024,
336 pàg.

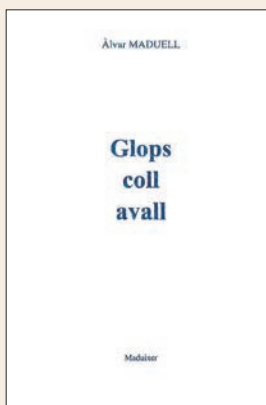
En aquesta novel·la coral, els protagonistes hauran d'enfrontar-se a diverses situacions, que provocaran un canvi substancial en la seva visió de la vida: de vegades la felicitat està més a prop del que pensem.

ENRIC VILÀ I LANAO

*Cristian*s rar*s*
Claret, 2024, 218 pàg.

L'autor descriu alguns dels moments més rellevants del desenvolupament teològic sobre el tema de la diversitat sexual, alhora que aporta elements que permetin la inclusió i el reconeixement de les persones LGBTQ+.

ÀLVAR MADUELL

Glops coll avall
Maduixer, 2024, 86 pàg.

El periodista i historiador Àlvar Maduella concep en aquest volum tota una sèrie de sentències, pensaments i observacions, que estructura en vint-i-quatre apartats "poc convencionals", explica l'autor.

DAVID GROSSMAN

El preu que paguem
Edicions 62, 2024, 96 pàg.

Defensor compromès de la convivència amb els palestins, David Grossman, un dels autors més importants de la literatura israeliana contemporània, exposa el seu punt de vista sobre el conflicte entre Israel i Palestina.

CRÍTICA DE CINEMA

El missatge de Guadalupe

MONTSE CLAVERAS

 Doctora en Història de l'Art
i professora de Religió

La cinta analitza les cinc aparicions de la Mare de Déu de Guadalupe a l'indi sant Juan Diego (Joan Dídac). El 12 de desembre del 1531, a la muntanya del Tepeyac, al nord de la ciutat de Mèxic, la Mare de Déu es va aparèixer a l'indígena i li digué que anés a veure el bisbe Juan de Zumárraga, per demanar-li que construís una església en aquell lloc.

Les recreacions fictícies estan basades en la narració *Nican mophua* (que significa "Aquí es narra", són les dues primeres paraules del relat en nàhuatl que va escriure Antonio Valeriano).

Els testimonis són de religiosos, de persones que pregunten a la Mare i aconseguen que les seves peticions siguin escoltades i respostes en forma de miracles a les seves vides. La mateixa Mare ho diu: "Soc aquí, de què tens por?" Testimonis, també, d'investigadors que van descobrir a l'iris i la pupila de la Verge,

de la imatge de la Tilma, fotografies de persones de l'època, amb l'indi Juan Diego i el bisbe al capdavant. Tots ells ens parlen de l'amor de la Mare per la humanitat.

La pel·lícula ha estat filmada a Mèxic, Espanya, Estats Units i Alemanya, amb la col·laboració de la basílica de Guadalupe i d'altres institucions. I moltes persones, entre elles Angelica Chong i Mario Alberto Hernández, emocionats en saber-se escollits per als papers de la Mare de Déu de Guadalupe i de l'indi sant Juan Diego.

Goya Producciones vol contribuir amb aquest film a la preparació del 5è centenari de les aparicions (2031). Vol afavorir també la reflexió sobre el missatge central de la Mare de Déu de Guadalupe destacant la importància de la família que, avui, és atacada. Ahora revela què volia la Mare de Déu en aquell moment a Mèxic i es pregunta si avui actua en el cor de les persones. ■

AMB BON HUMOR

"GUADALUPE: MADRE DE LA HUMANIDAD"

DIRECTORS: Andrés Garrigó i Pablo Moreno

GUIÓ: Andrés Garrigó, Josep M. Anglès, Javier Ramírez, José M. Muñoz

INTÈRPRETS: Angélica Chong, Karyme Lozano, Mario Alberto Hernández, entre d'altres

Documental

Espanya, 2023, 102 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

Paul Auster (1947-2024).

© Ambaixada dels Estats Units a l'Argentina

ROSA M. BOIXAREU
Biblista

Un llibre no acabarà amb la guerra ni podrà alimentar cent persones, però pot alimentar mentalitats i, a vegades, canviar-les”, deia l’escriptor Paul Auster.

Autor nord-americà amb un munt de seguidors al seu país i fora d’ell, sobretot a Europa, va rebre un bon nombre de premis que avalen la seva trajectòria literària. La seva obra és testimoni del seu talent literari i de la seva habilitat narrativa. Estalvio fer una llista de la seva obra, prou coneguda pel públic lector, com tampoc no faré referència dels “imprescindibles”: “Tants caps, tants barrets.” Una aproximació a la persona, amb una història personal tràgica, a través de la seva producció literària perquè l’autor, tot autor, es dona a conèixer a través d’ella. De ben jove ja va ser lector de Camus, Gide, Voltaire, Dostoievski, Kafka, etc. Un bagatge que no el deixa indiferent.

No es tanca en el conreu d’un gènere; es passeja magistralment per l’assaig, la novel·la, les memòries, la poesia... “Soc un poeta que narra històries.” L’atzar (present a la seva vida), la ficció, la realitat, l’obsessió que salva o enfonsa, la reflexió sobre un mateix, sense donar l’esquena als esdeveniments del seu temps, el passat, el fracàs, la solitud, la pèrdua o la mort —“aquesta idea subjau en el fonament de tot el que he escrit”— són algunes de les temàtiques que destil·la la seva obra.

No és un autor frívol, ni superficial. La seva lectura té la força de l’atracció, una emoció, certa màgia, se’n desprèn. Sense oblidar la seva faceta cinematogràfica com a guionista i director: “M’he passat molts anys tancat en una habitació, sense parlar amb ningú. Al contrari, el cinema és un art col·lectiu; et permet treballar amb molta gent, i això és quelcom molt gratificant.” Un munt de frases conviden a la reflexió. A *Smoke*, “mai no ho entendràs si no vas més a poc a poc”; mai entendràs res de la vida i dels altres si solament “mires” i no “veus”. Candidat habitual al Nobel de Literatura, el premi el defuig.

Bé, la millor manera de conèixer i apreciar la seva obra és llegir-lo. ■

UN NOU LLINDAR

Déu és la solució, és Amor!

Déu no és el problema. Ho som cadascú de nosaltres quan no aconseguim trobar Déu, o més ben dit, quan impedim que Ell ens trobi. Tota la història de la humanitat ha viscut i ho viu encara com a recerca de sentit. Certament, Déu no és el problema, sinó la solució als enigmes de l’existència humana. L’home i la dona de tots els temps s’han fet preguntes radicals, entre les quals hi ha la pregunta sobre qui és Déu, sempre unida al sentit de la vida, al seu origen i al seu destí. Però, prou vegades no trobem respostes perquè partim de nosaltres mateixos, dels nostres ídols, dels nostres interessos egoïstes.

Sí, hem complicat Déu, tancant-lo en les nostres elucubracions i reduint-lo als nostres esquifits esquemes. Tanmateix, ho tenim fàcil si acudim a Jesús. Ell no sols ens ha parlat de Déu, sinó que ens hi ha fet entrar en relació, un Déu a qui anomena Pare i de qui no sols en podem parlar, sinó amb qui podem establir un diàleg proper, amistós i sincer.

La prova la tenim en la pregària del Parenostre. Per tant, per comunicar-nos amb Déu, fem-ho amb el llenguatge que tots podem entendre, des del més petit fins el més gran, que és el llenguatge de l’amor, perquè “Déu és amor” (1Jn 4,8) i ha estat “el primer en estimar-nos” (cf. 1Jn 4,10). Aquesta és la gran solució que ens dona Jesús quan ens parla de Déu, el seu i el nostre Pare, i ens promet la seva contínua assistència a través del seu Esperit. D’aquesta manera, Jesús ens fa participants d’un coneixement que sobrepassa les nostres capacitats. Pare, Fill i Esperit Sant intervenen en la nostra vida i amb una relació de comunió plena per ser testimonis creïbles del seu amor.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Mercè Alonso, Patricia Antonín, Eloi Aran, Ivan Bassols, Pilarín Bayés, Rosa Maria Boixareu, Esther Borrego, Esther Busquets, Aleix Calle, Montse Claveras, Josep Clotet, Ángeles Conde, Quique Fernández, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Consol Muñoz, Pepe Navarro, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Leonor Parreu, Quique, Josep Ruaix, Valentí Serra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 26 de maig**, a les 17.00,
concert de l'Orquestra Raval Simfònic a
favor de la Fundació Manos Providentes
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

DONES A LA BÍBLIA

El **dijous 30 de maig**, a les 18.45, Mont-
se de Paz parla sobre *Salvades i enviades*
(*Maria Magdalena, La samaritana, Lídia,*
Priscil·la) a la capella de la parròquia
de la Bonanova de Barcelona.

CORPUS

El **dissabte 1 de juny**, de 21.00 a 23.00, a
la basílica de la Sagrada Família de Bar-
celona, VI Vigília Eucarística Diocesana
del Corpus presidida pel Cardenal-Ar-
quebisbe de Barcelona, Joan Josep Ome-
lla, i bisbes auxiliars. Durant la nit, a la
cripta, torns d'adoradors/res acompa-
nyaran el Senyor (www.corpusbcn.org).

CATEDRAL

El **diumenge 2 de juny**, a les 18.00, el
cardenal Joan Josep Omella presideix
la celebració eucarística al Pla de la
Seu i avinguda Catedral; processó amb
el Santíssim pels carrers del Barri Gò-
tic, benedicció i reserva.

LLIBERTAT RELIGIOSA I DE CONS- CIÈNCIA

El **dimecres 5 de juny i el dijous 6**,
congrés internacional sobre llibertat
religiosa i de consciència a Barcelona.
Més informació: catedralllibertatreligiosa@blanquerna.url.edu.

Girona

MONESTIR DE SANT DANIEL

El **dissabte 1 de juny**, a les 11.00, visita guia-
da al monestir de Sant Daniel de Girona per
conèixer la història, l'art i la vida d'aquest
cenobi. Reserves: tel. 638 977 256.

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 27 de maig**, a les 21.00, sessió
sobre *Com sobreviure a la desinformació, la*
postveritat i les "fake news" amb Gemma
Morató a la sala parroquial Mn. Joan Vi-
nyeta de Vilafranca del Penedès.

CATEDRAL

El **diumenge 2 de juny**, a les 19.00, eu-

caristia solemne de Corpus; a les 20.00,
processó amb el Santíssim Sagrament.

Solsona

ANY JUBILAR BELLPUIG

El **dijous 30 de maig**, a les 18.00, cele-
bració dels 400 anys de la primera arri-
bada del Crist de Bormio a Bellpuig i 70
del seu retorn: processó des de l'oratori;
a les 19.30, missa de cloenda de l'any
jubilar a l'església de Sant Nicolau.

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 14 al 16 de**
juny, Art & Espiritualitat *Les pintures*
parlen: la figura de Maria. Més infor-
mació: tel. 973 291 699.

Tarragona

CATEDRAL

El **diumenge 2 de juny**, a les 18.00,
missa solemne de Corpus presidida
per l'arquebisbe Joan Planellas a la
catedral de Tarragona i processó pels
carrers amb el Santíssim Sagrament.

Terrassa

CATALONIA SACRA

El **dissabte 1 de juny**, a les 12.30, visi-
ta guiada *El cel de sant Fèlix de Sabadell*
amb Mn. Xavier Farrés. Reserves: tel.
693 720 202.

Urgell

MARE DE DÉU DE L'ECOLOGIA

El **dissabte 1 de juny**, a les 11.00, cele-
bració de la Mare de Déu de l'Ecologia
en el camí de les Pardines (Encamp,
Andorra): pregària, cant dels goigs i
ofrena floral.

Vic

ORATORI DE TECLA SALA

El **diumenge 26 de maig**, de 10.30 a
13.30, obertura de la capella del ce-
mentiri de Roda de Ter per veure l'obra
que l'arquitecte noucentista Francesc
Folguera va projectar per a Tecla Sala.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les religioses, els religiosos
i els seminaristes creixin en el camí
vocacional per ser testimonis creïbles
de l'Evangeli

PILAR SÁNCHEZ I CAROLINA RAMÍREZ

Directores de la Institució Teresiana a Catalunya

Pilar Sánchez, a l'esquerra, i Carolina Ramírez, als estudis de Ràdio Estel.

“No volem viure d'esquenes al món, volem ser allà on siguem necessaris”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La Institució Teresiana celebra enguany el centenari de l'aprovació pontifícia. Fundada per Pere Poveda és present a 31 països; a Catalunya, principalment, a Barcelona. Per conèixer més a fons la Institució Teresiana, parlem amb Pilar Sánchez, delegada de la institució per a l'Associació Primària per Aragó, Balears i Catalunya, i Carolina Ramírez, presidenta de l'Associació ACIT Llevant Nord.

Quin és el carisma de la Institució Teresiana?

És una associació de laics. Volem viure l'Evangeli d'acord amb el carisma de sant Pere Poveda seguint el model dels primers cristians. Som homes i dones, encarnats a la nostra societat, a les nostres professions, a les nostres famílies. No volem de cap manera viure d'esquenes al món, volem ser allà on siguem necessaris. Principalment, estem en àmbits d'educació, de lleure, de formació en general, però cada membre de la Institució Teresiana estem ficats en mil professions.

Què suposa tenir com a referent les primeres comunitats cristianes?

És una crida de l'Església per tornar als orígens, als primers cristians, al testimoni d'aquells que han cregut en el testimoni que han donat els qui han estat amb el ressuscitat, s'hi han trobat, han fet una experiència. És un model d'una exigència altíssima. Els primers cristians tenien una vida molt més senzi-

lla que la nostra, perquè la societat d'avui dia és molt més complexa, ambigua i volàtil..., però realment, si apostem plenament per aquest model, és una exigència molt alta: viure en comunitat, compartir els béns, estar pendent els uns dels altres, una vida de pregària molt seriosa...

Quins són els projectes que més els preocupen?

Els nostres projectes a Barcelona responen al que volem i a les crides que sentim del nostre temps. Estan encarats a la promoció de la persona i a la transformació de la societat des del reconeixement de la dignitat de les persones. El nostre marc de referència són el camp dels nouvinguts, on estem molt presents, els joves, les famílies, la formació reglada i la formació no reglada, i l'ambient sociocultural. Tenim un projecte que ha nascut fa poc temps, abans de la pandèmia, que es diu “Joves per l'educació” on intentem treballar amb gent jove i amb persones que aniran a treballar al món de l'educació o tot just comencen a treballar-hi. Creiem que és un camí molt interessant per donar a conèixer el nostre carisma. I el primer anunci, evidentment, perquè som Església, som Església en sortida i aquí estem treballant.

Com entenen la perifèria?

Perifèria, ara mateix per a nosaltres, és el centre on vivim, on treballem amb persones que arriben a la ciutat i que volen una vida millor. Comencem per ensenyar-los a llegir i escriure, a desenvolupar-se, a trobar l'orientació des del servei d'un advocat; al centre obert treballem amb adolescents en risc d'exclusió social perquè tinguin una bona formació; des d'InteRed, una ONG de base mundial, que treballa el tema de la sensibilització a les escoles; el Centre Passatge segurament no toca tant el tema de la perifèria, però sí que mostra sempre la seva sensibilitat sobre aquest aspecte. I si sortíssim de Catalunya, podríem posar molts exemples de projectes que toquen o que neixen directament de la paraula “perifèria”.

En Manuel no es plantejava marcar la 'X' de l'Església.

Fins que va conèixer la tasca d'un prevere a l'Espanya buidada.

Descobreix la seva experiència a unviajeportantos.es

Marca la 'X' a favor de l'Església a la teva declaració de la renda.

 TANTS

